

VLAAMSE JOURNALISTEN VERENIGING
opent deuren

JAARBOEK 2021

VOORWOORD

Beste VJV leden,

Wij zijn verheugd het tweede jaarboek van de Vlaamse Journalisten Vereniging voor te stellen, editie 2021. De eerste editie van het VJV-jaarboek was een schot in de roos. De bedoeling ervan werd waargemaakt: op een stijlvolle manier tonen waar onze journalisten voor staan, hoe onze vereniging werkt.

Sindsdien hebben wij dit visitekaartje via onze leden verspreid, en ook aan allerlei instanties afgegeven, ter kennismaking met onze vereniging. Een gebaar dat gewaardeerd wordt: burgemeester Bart De Wever heeft zelfs op een heel sympathieke manier laten weten dat hij ons VJV-jaarboek ontvangen heeft!

Vorig jaar werd het nieuw logo van de Vlaamse Journalisten Vereniging voorgesteld "VJV opent deuren". Dat werd zeer goed onthaald door de leden. Toen we telefonisch peilden naar een reactie, antwoordden velen dat ze regelmatig de VJV-perskaart boven gehaald hadden, alhoewel er veel minder evenementen waren in België en in het buitenland. Dankzij de lidkaart gingen de deuren van evenementen, tentoonstellingen en beurzen voor hen open.

Opnieuw hebben wij ervan genoten om deze mooie editie te vullen met boeiende presentaties van onze leden, interessant nieuws en ook een eerbetoon aan enkele leden die ons hebben verlaten, zoals onze trouwe penningmeester Ronald Libin.

Wij danken alle leden die ons inzendingen hebben gestuurd. Wij danken ook alle leden van de Erkeningscommissie en de Bestuursraad. Hun inzet voor de werking van onze vereniging is van grote waarde.

Als u zich nog niet voorgesteld hebt in ons Jaarboek, nodigen wij u graag uit om ons een korte voorstelling van uzelf en uw werk te bezorgen voor de volgende editie. Zo kunnen de andere VJV-leden u beter leren kennen en kunnen zij eventueel met u contact leggen om samen te werken voor toekomstige journalistieke opdrachten.

Wij wensen u veel leesgenot,

Jacques ALLARD
Co-voorzitter VJV vzw

INHOUD

Inleiding

- 2 Voorwoord
- 3 Inhoud

Over onze vereniging

- 4 Groepsfoto
- 5 Samenstelling Raad van Bestuur
- 6 Onze missie
- 7 Journalistenkit
- 9 Werking Erkeningscommissie
- 10 VJV-Ereleden en Jubilarissen

VJV werkt samen met

- 12 Stampmedia
- 20 Cartoonistenvereniging KEVER-FECO
- 26 VJV-infosessies voor studenten

VJV-leden stellen zich voor

- 28 Dirk De Bouderé en Ulrike Buyle
- 30 Charrin Gust
- 32 Gerda Sterk
- 36 Vie Kuyken
- 38 Gie Roels
- 40 Sylvia Silvester
- 42 Chris Rachel Spatz
- 44 Frank Gijsel
- 46 Jean-Pierre Goossens
- 48 Anne Tilmont
- 50 Myriam Van den Putte
- 52 Walter Van den Branden
- 54 Harry Van Hest
- 56 Jempi Welkenhuyzen
- 58 Guy Van Rysseghem
- 59 Jacques Allard
- 62 Hillaert & Vandewoude

Verantwoordelijk uitgevers: Ronny Van Cutsem - Jacques Allard. Alle rechten voorbehouden VJV 2021.

Vormgeving: Annabel Bruneel | www.annabelgraphics.be

Cartoons, foto's, artikels: zie bronvermeldingen - Elke inzender draagt de volle verantwoordelijkheid voor zijn/haar bijdrage. Gehele of gedeeltelijke overname van stukken hieruit kan enkel mits voorafgaande en schriftelijke goedkeuring en met volledige bronvermelding. Niet ondertekende artikels vallen onder de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke uitgever.

Redactie: Raad van Bestuur VJV, Pelikaanstraat 94 bus 8, 2018 Antwerpen | www.vjv.vlaanderen | info@vjv.vlaanderen | 0485 56 31 36

Dit jaarboek wordt gratis verspreid onder de leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging. Extra exemplaren zijn te verkrijgen mits betaling van €5 (leden) of €10 (niet-leden) + verzendkosten; aan te vragen via info@vjv.vlaanderen

Cover: © foto Glodie Mungaba | © foto Jan-Pierre Goossens | © foto Myriam Van Den Putte | © foto Jempi Welkenhuyzen

VLAAMSE JOURNALISTEN VERENIGING
opent deuren

SAMENSTELLING RAAD VAN BESTUUR

Wie is wie ?

Ronny Van Cutsem

Co-Voorzitter

Ronny is Spa reviewer en Business Developer in beauty & wellness. Hij is uitgever van z'n eigen Beautybizz.be en Belbeauty.be magazine en werkt voor verschillende vakbladen zoals Beauty Forum, Hebe en Jewels & Watches Info. Daarnaast heeft hij ook een aantal websites en organiseert hij meerdere Beautybizz Days netwerkdagen per jaar.

Jacques Allard

Co-Voorzitter

Jacques is o.a. uitgever van het magazine Archi-News, dat nieuwe en opvallende architectuurprojecten belicht in binnen- en buitenland. Hij reist heel de wereld af, van Dubai en Peking tot München om er congressen en uitwisselingen tussen architecten te organiseren.

Ivan Vanhove

Penningmeester

Ivan is freelance journalist voor Het Nieuwsblad en De Gentenaar. Hij brengt regionaal vooral politiek, sociaal en cultureel nieuws, maar ook sport en dan specifiek volleybal. Ivan is al vanaf 1988 lid van VJV en sinds 1 januari 2020 penningmeester. In overleg met de andere bestuursleden zal hij waken over het zo goed mogelijk evenwicht tussen inkomsten en uitgaven.

Hilde Van Gool

Secretaris

Hilde draait al jarenlang mee in de werking van VJV waar zij zich vooral over de praktische kant van de werking van de vereniging bekommert, zoals het ledenbeheer. Zij is al meer dan 25 jaar uitgeefster van de nieuwssite netties.be, die bericht over nieuws over technologie en het internet, en schrijft als freelance journaliste voor verschillende media.

Gerda Sterk

Lid RVB

De journalistieke bezigheid van Gerda bestaat voornamelijk uit het recenseren van boeken, non fictie. Zij is al een tiental jaren lid van het VJV. Zij presenteert de kaart met een zekere fierheid. Niet iedereen mag zich journalist noemen. Een andere vereniging die haar dierbaar is, is SKEPP.

Didier Verbaere

Lid RVB

Didier Verbaere is sinds 1996 freelance fotograaf en journalist voor verschillende media – aanvankelijk bij Het Volk en Het Nieuwsblad. En sinds 2004 full-time en vast verbonden aan DPG Media als journalist bij Het Laatste Nieuws. Daarnaast freelance medewerker voor Roularta Media en Radio 2. Sinds een tweetal jaren ook lid van de Raad van Bestuur van VJV.

ONZE MISSIE

Werking 2021

Omwille van covid heeft de bestuursraad in 2021 vooral virtueel, maar daarom niet minder efficiënt vergaderd. Op 4 oktober 2021 kon het VJV-bestuursteam gelukkig nog eens fysiek samenkomen en konden we, samen met de leden van de Erkeningscommissie, Kristin Spiessens bedanken voor haar jarenlange prachtige inzet als Co-Voorzitter!

Corona of niet, heel 2021 werd er gewerkt aan de verdere professionalisering van onze vereniging. Na het nieuwe logo, werd een **nieuwe flyer** ontworpen. De statuten van onze vzw werden aangepast aan de nieuwe wetgeving.

We namen verschillende initiatieven om nieuwe leden aan te trekken. We maakten het eenvoudiger om lid te worden, niet door de voorwaarden te versoepelen maar door de procedure te moderniseren: **een nieuw lid kan zich volledig digitaal aanmelden**. Zo kunnen de dossiers ook sneller verwerkt worden. Via een doelgerichte mailing naar regiojournalisten, een campagne die nog altijd loopt, vertellen wij aan collega's die nog geen lid zijn, wat onze vereniging voor hen kan betekenen.

Om beginnende journalisten te ondersteunen, hebben wij het statuut van **stagiair-lid** uitgewerkt. Voor hen is het niet gemakkelijk opdrachten te krijgen en de nodige bewijsstukken te verzamelen om de aan-

vraag tot erkenning te staven. Met onze stagiair-lidkaart en ons netwerk krijgen zij die kans.

Wij blijven ons richten tot **studenten journalistiek**. Zij genieten van het gratis lidmaatschap. Door corona en de sluiting van de hogescholen moesten in 2021 de **VJV-infosessies** afgelast worden, maar voor 2022 staan wij al te trappelen!

Onze missie voor 2022

Het volgende jaar willen wij op dit elan doorgaan. Met onze website en onze nieuwsbrieven zullen wij jullie op de hoogte blijven houden van nieuwe ontwikkelingen. En wij zoeken voortdurend naar partnerschappen met bedrijven die jullie voordelen kunnen aanbieden.

Hebben jullie ideeën om onze vereniging verder te versterken? Alle suggesties zijn welkom. Onze vereniging moet verder groeien, zodat onze lidkaart voor nog meer journalisten de deuren kan openen!

Het VJV-team.

VJV – Journalistenkit

Zorg voor je veiligheid met ons veiligheidsvestje

Het is belangrijk dat je je als persmedewerker identificeert, wanneer je aan het werk bent in bijzondere omstandigheden. Denk bijvoorbeeld aan een reportage maken over een sportwedstrijd, een betoging, foto's maken van die betoging, enz.

Om het jou gemakkelijker te maken hebben wij beslist om onze journalistenkit uit te breiden met een veiligheidsvestje, dat jij in die gevallen kan dragen. De normale journalistenkit kost 15 euro en bestaat uit een VJV-tas, twee lanyards met clips en twee pennen.

Het nieuwe vestje ziet er zo uit:

Inclusief het veiligheidsvestje kost de journalistenkit 20 euro incl. verzending. Wil je het vestje apart bestellen, dan betaal je 10 euro incl. verzending. Gelieve je maat op te geven: S-M of L-XL of XXL-XXXL

Een vestje bestellen kan via onze website:
<https://vju.vlaanderen/journalistenkit/>

WERKING ERKENNINGSCOMMISSIE

Wie is wie ?

Jean BUYLE

Voorzitter

Met nummer 161 op mijn perskaart begin ik me bij de “anciens” van het VJV te rekenen. Ooit en steeds als free-lancer werkte ik bij Het Volk, De Gentenaar, Het Laatste Nieuws. Daarna bij het Gents Advertentieblad en bij De Streekkrant en De Zondag. Heden redacteur/fotograaf bij LieveNieuws en Cultuur in Beeld. Ook in deze barre coronatijden blijft de slogan “niet plooiën” zoals ze in Gent zeggen.

Willy YSEWIJN

Ondervoorzitter

Mijn naam is Willy Ysewijn, ik ben al veel jaren lid van het VJV en bekleed binnen deze vereniging de functie van lid van de erkenningscommissie. Journalistiek ben ik vooral actief in de politiek. Jarenlang heb ik aan politieke verslaggeving gedaan, eerst op Europees vlak maar ondertussen ben ik overgestapt naar de nationale politiek.

Georges DE SMAELE

Lid EC

Georges De Smaele woont in Gent en is lid van verschillende oenologische verenigingen. Hij is lid van VJV sinds 2003 en zetelt al enkele jaren in de Erkenningscommissie. Als Meester-Vinoloog wordt hij regelmatig gevraagd als gastspreker voor verenigingen en wijnclubs. Zijn publicaties verschijnen in diverse magazines, waaronder Universitas, Gezinsbond, citymagazine (Kust, Brugge, Gent), cartoon-productions, Cultuur in Beeld...

Cor BLANCKE

Lid EC

Is hoofdredacteur van Cartoon Productions een cultuur, evenementen, gastronomie, tourisme en film website-magazine. Buiten deze journalistiek heb ik veel interesse voor film en ben ik beroepshalve ook filmregisseur en scenarioschrijver. Het film-stunten zat me ook in de genen en heb dit dikwijls gedaan voor verschillende filmopnamen. Nadat ik een tijd gewoon lid was van VJV, heb ik 6 jaar in de Erkenningscommissie gezeteld.

François VAN DE BRUL

Secretaris

Secretaris van de Erkenningscommissie sinds 2015.

Werking 2021

De werking van de Erkenningscommissie in 2021

Ook in het jaar 2021 heeft het coronavirus de normale werking van de Erkenningscommissie flink gedwarsboomd. Maar wij hebben ons aangepast en wij overleggen zoveel mogelijk via digitale weg.

Steeds meer kandidaat-leden sturen trouwens hun aanvraag via e-mail met bijlagen door, maar soms waren er nog problemen met het digitaal downloaden van het aanvraagformulier, het invullen ervan, en het terugsturen. De beslissing van de Bestuursraad om een module op de website te zetten om de aanvraag **volledig digitaal in te dienen**, hebben wij dan ook verwelkomd.

Zo kunnen kandidaat-leden het formulier online invullen, en met bijlagen meteen doorsturen. Dat maakt het voor ons ook gemakkelijker om snel de dossiers te behandelen. Sindsdien hebben wij al verschillende aanvragen ontvangen én konden wij nieuwe leden verwelkomen.

In overleg met de Raad van Bestuur werd ook het statuut van het Stagiair-lid uitgewerkt. Voor beginnende journalisten is het, ongeacht hun leeftijd, niet eenvoudig om opdrachten binnen te halen. En daardoor geraken zij vaak niet aan voldoende bewijzen om hun erkenning als journalist te staven.

Met het statuut van stagiair-journalist wil onze vereniging beginnende journalisten, fotografen, cartoonisten, ... de kans geven om zich als journalist te ontplooien. Onze stagiair-lidkaart en ons netwerk zijn hun ruggensteun. Een warme oproep trouwens aan leden die deze stagiairs willen begeleiden: meld je aan als peter voor een van deze stagiairs!

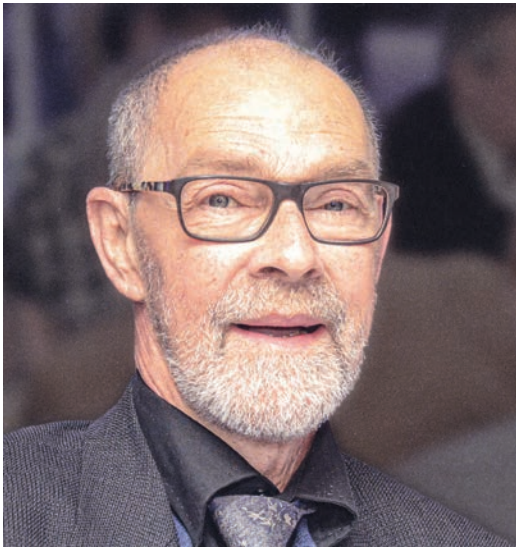
Voor 2022 hopen wij terug te keren naar onze normale werking, die ook de herscreeningen omvat. Omwille van de coronacrisis werden alle herscreeningen, die normaal gezien om de 2 jaar vernieuwd moeten worden, automatisch verlengd. Als de omstandigheden het toelaten, zullen wij de herscreeningen begin januari 2022 hervatten.

Die **tweejaarlijkse herscreeningen vormen de ruggengraat van onze vereniging**. Met die herscreeningen kunnen wij aantonen dat àl onze leden ernstig journalistiek werk leveren. En kunnen wij ons verweren tegen de gratis beschuldigingen uit het verleden dat men bij VJV "een kaart kan kopen, zoals friet bij een frituur".

Wij houden het vaandel van onze vereniging hoog!

Jean Buyle,
voorzitter Erkenningscommissie VJV

VJV - Ereleden

Ronald Libin

Het was de bedoeling om Ronald Libin, jarenlang onze Penningmeester, tijdens onze jaarvergadering in mei 2020 tot Erelid uit te roepen na zijn ontslag op 31/12/2019. Helaas is hij in april 2020 op 78-jarige leeftijd overleden. Maar met veel weemoed in het hart, en onmetelijke dank voor het werk dat hij in al die jaren verzet heeft, wordt hij postuum toegevoegd aan de lijst met Ereleden. Ook met dank aan Noëla, zijn echtgenote, die Ronald bijgestaan heeft bij de vele praktische kanten van Ronalds werk.

Ronald LIBIN †

Walter VAN DEN BRANDEN

Marcel BROCATUS †

Mirek CERNY †

Louis DAVIDS †

Raoul Maria DE PUYDT

Guy FREIERMUTH

André MORTELMANS

Freek NEIRYNCK †

Georges SEVENANTS

Luc VAN BALBERGHE

Frans VANDENBRANDE

Jan VAN BROECKHOVEN

Jack VERDYCK

Georges VERSTRAETE

VJV - Jubilarissen

Onze vereniging bestaat al sinds 1965. Momenteel worden enkel de jubilarissen in de bloemetjes gezet die 25 jaar geleden lid werden van onze vereniging. Maar over 3 jaar zullen we ook 50-jarige jubilarissen kunnen vieren!

Vierden in 2021 hun 25-jarig jubileum als lid van VJV:

BRAEKEN Erik

DEBACKER Georges

JACOB Anne-Marie

LAMAIRE Dirk

Doordat onze statutaire vergadering in 2021 wegens de coronacrisis afgelast moest worden, konden wij spijtig genoeg niet alle jubilarissen in persoon gelukwensen met hun jubileum. Aan Erik en Georges werd het traditionele geschenk, de VJV-pen, overhandigd. Dirk en Anne-Marie ontvangen hun kleine attentie per post. Met deze wensen wij alle jubilarissen van harte proficiat!

Georges Debacker

Erik Braeken

Dirk Lamaire

Samenwerking met Stampmedia

Jongeren maken een substantieel deel van onze samenleving uit, en toch komt hun stem in verhouding maar weinig aan bod in de media. Met StampMedia willen wij de stem van jongeren in de media versterken.

We begeleiden jongeren in het maken van media, van ruw idee tot afgewerkt product. De eindresultaten publiceren we online en zijn gratis over te nemen door andere – veelal Vlaamse – media. In die zin zijn media eerder een middel dan een doel voor onze organisatie. De leefwereld van jongeren – hun dromen, frustraties, maar ook verfrissende blik op wat er rondom hen gebeurt, is de motor die hen én ons als organisatie aandrijft. Gemiddeld wordt zo'n 65 procent van wat we online publiceren overgenomen door andere media. Op die manier nemen jongeren deel aan het publieke debat en zetten we de thema's en onderwerpen die hen bezighouden hoger op de journalistieke agenda.

StampMedia houdt de vinger aan de pols bij jongeren en heeft op die manier inzicht in hoe jongeren naar nieuws kijken, hoe ze ermee omgaan en hoe ze het interpreteren.

Ook het beleid willen we met onze organisatie een signaal geven dat jongeren een onmiskenbaar

belangrijk deel van onze bevolking vormen. Zij zijn de generatie van morgen, die de redacties van de toekomst, maar ook de andere sectoren in onze samenleving zullen bevolken. Alleen al daarom is het belangrijk om te luisteren naar wat ze te vertellen hebben. Een gedegen netwerk in de jongerencultuur en een open blik zijn daarom essentiële tools die een journalist nodig heeft om een evenwichtige kijk te bieden op wat jongeren vandaag beweegt.

Marjorie Blomme,
Hoofdredacteur StampMedia vzw

Stampmedia, Maxine De Wulf Helskens

Ik ben Maxine De Wulf Helskens (22) en kom uit Gent. De voorbije vijf jaar heb ik mij verdiept in de wereld van de journalistiek, zowel tijdens mijn studies als tijdens mijn stage bij Het Nieuwsblad en werk bij Mediaraven en StampMedia. Met twee masterdiploma's op zak, eentje in de communicatiewetenschappen en eentje in de journalistiek, en al heel wat journalistieke publicaties op mijn palmares, ben ik in juli begonnen aan mijn eerste job bij de Universiteit van Gent. Daar doe ik als doctoraatsstudent onderzoek naar de representatie van journalistiek in fictie. Naast onderzoek en schrijven, hou ik van boeken en ben ik lid van een musicalvereniging in het Gentse.

Waar zijn de meisjes?

Steeds minder meisjes spelen op straat. En niet alleen zij, maar ook volwassen vrouwen lijken openbare plaatsen te vermijden. Blijven vrouwen gewoonweg liever thuis of is er meer aan de hand? "Meisjes voelen zich niet thuis in de publieke ruimte," vertelt onderzoeker Johan Meire.

Sinds 2008 is het aantal meisjes dat buiten speelt sterk gedaald. Vooral oudere meisjes tussen 10 en 14 jaar zie je steeds minder op straat. Dat blijkt uit het buitenspeelonderzoek van Kind en Samenleving, dat in 2020 werd herhaald. "Het buitenspeelonder-

zoek is gebaseerd op observaties, waardoor we niet weten wat de oorzaak is van de daling," zegt Johan Meire. Hij doet bij Kind en Samenleving onderzoek naar tijdsbeleving van kinderen, spelen en acterschap van kinderen. "Maar door met meisjes te praten, hebben we wel een vermoeden van welke factoren een belangrijke rol spelen. Zo geven meisjes aan dat ze van hun ouders niet alleen buiten mogen spelen. Maar de inrichting van de openbare ruimte speelt ook een rol. De weinige openbare ruimte die er is, bestaat vooral uit sportterreinen, die vaak worden ingenomen door, vaak oudere, jongens. Meisjes voelen zich daar niet thuis."

Meer licht en sanitair, please

Niet enkel meisjes voelen zich niet thuis in de openbare ruimte, ook volwassen vrouwen hebben het moeilijk. Studente Marie Borremans (27) uitte haar ongenoegen in een opiniestuk in De Standaard over de ontoegankelijkheid van de publieke ruimte.

©Alexander Schimmeck - Unsplash

“Voor vrouwen werd de avondklok niet ingevoerd tijdens de coronapandemie, maar lang daarvoor,” schrijft de studente. “Onze publieke ruimte is niet publiek.”

Maar vrouwen voelen zich niet alleen 's avonds onveilig, ook overdag krijgen ze geregeld te maken met intimidatie. Stephanie Van Wetering is de medeoprichter van Rampzalig, een Gentse rollerskategroep voor en door vrouwen. Ze wijst erop dat vrouwelijke skaters vaak met intimidatie te maken krijgen. “Vooral mannen die niet skaten blijven aan de rand van het skatepark staan om ons aan te starren. Ze roepen ons na en filmen ons met hun smartphone. Dat verpest de sfeer in het skatepark.”

Zowel Meire als Borremans halen de inrichting van de openbare ruimte aan als een van de oorzaken. “De resultaten uit onderzoek naar ruimtegebruik van meisjes en volwassen vrouwen zijn gelijkaardig,” vertelt Meire. “Beide groepen geven aan dat variatie in de inrichting en een gevoel van veiligheid belangrijk zijn. Zo kan verlichting en een inrichting die de zichtbaarheid bevordert, meisjes en vrouwen meer op hun gemak stellen. Op die manier maken we ook voor hen de ruimte toegankelijk.” Daarnaast wijst Van Wetering op een gebrek aan publiek sanitair voor meisjes. “Dat er geen toiletten bij skateparken aanwezig zijn, vormt een extra drempel om te komen skaten voor meisjes die hun maandstonden hebben,” aldus de skater.

Veilige steden

Maar de herinrichting van de openbare ruimte op zich is niet genoeg om het tij te keren. Ook de sociale context is belangrijk. “Behalve leeftijd is er geen enkele andere factor zo opvallend als het verschil in gender bij het gebruik van de openbare ruimte,” vertelt Meire. “Dat heeft veel te maken met de heersende mentaliteit. Daardoor trekken bepaalde dominante groepen de ruimtes steeds opnieuw naar zich toe. Herinrichting kan daar verandering in brengen, maar dat zal steeds gepaard moeten gaan met een mentaliteitswijziging.”

“Veel meisjes beseffen niet dat ze gebruik mogen maken van de openbare ruimte.”

Dat beseft ook het gemeentebestuur van Gent. De stad slaat nu de handen in elkaar met Plan International om van Gent een veiligere plaats te maken. Tijdens een online vergadering licht Sofie Picavet van Plan International het Safer Cities-project toe. Het project loopt in Madrid, Brussel en Antwerpen. “Via dat platform willen we de komende maanden in kaart brengen waar jongeren zich onveilig voelen,” vertelt Picavet. “Daarna gaan we met een groepje jongeren aan de slag om oplossingen te bedenken en die te communiceren naar beleidsmakers en het bredere publiek. Zo willen we niet alleen sensibiliseren, maar ook politieke veranderingen teweegbrengen.”

Rol voor jeugdwerk

Ook Rampzalig is virtueel aanwezig op de Safer Cities-vergadering. “Niet alleen in skateparken krijgen we te maken met intimidatie, ook op straat worden we vaak lastig gevallen,” vertelt Van Wetering. “Tijdens de lockdown is het nog erger geworden. We worden aangesproken, nagefloten en een van onze leden kreeg zelfs opmerkingen van politieagenten. Het is echt een maatschappelijk probleem.”

Daarom zijn de groepen voor vrouwelijke skaters volgens haar zo belangrijk. “Bij Rampzalig willen we vooral een community en safe space creëren. De sociale component staat voorop. In groep naar het skatepark gaan en ook de aanwezigheid van andere vrouwen werken drempelverlagend. Vorige zomer organiseerden we voor het eerst skatelessen en dat was een enorm succes. Vrouwen die anders de stap niet zouden durven zetten, kunnen het nu met Rampzalig wel.” Ook Meire bevestigt dat er een grote rol is weggelegd voor een laagdrempelige vorm van organisatie. “Veel meisjes beseffen niet dat ze gebruik mogen maken van de openbare ruimte. Groepen of jeugdwerk kunnen hen daarnaartoe leiden. Meisjes voelen zich vaak meer op hun gemak als ze omringd zijn door andere meisjes. Door rekening te houden met zowel de inrichting als de sociale context kunnen we de publieke ruimte ook echt publiek maken.”

Dit artikel werd gepubliceerd door Weekend Knack op 08/03/2021 en verscheen ook op Stampmedia

Stampmedia, Glodie Mungaba

Glodie Mungaba is reporter bij onder andere Congoforum.be en Bruzz. Hij biedt je een inside-blik op de samenleving in Afrika, met een ruim panorama dat zowel politiek, sport als cultuur omvat.

Kardinaal Monsengwo, hij hield kerk en staat niet gescheiden

Het lichaam van de voormalige aartsbisschop van Kinshasa, Kardinaal Laurent Monsengwo, is op zondag 18 juli vanuit Parijs op de luchthaven van Kinshasa (Democratische Republiek Congo) aangekomen. Op 11 juli is de invloedrijke kardinaal op 81-jarige leeftijd overleden in Versailles, in de buurt van de Franse hoofdstad. Hij was daar sinds dinsdag 6 juli in kritieke toestand om de nodige zorg te ontvangen. Monsengwo is vooral bekend om zijn strijd tegen de dictatuur in zijn land.

Een moment van bezinning

Verschillende persoonlijkheden, waaronder premier Jean-Michel Sama Lukonde, de voorzitter van de Nationale Assemblee Christophe Mboso en de voorzitter van de Senaat Modeste Bahati Lukwebo, kerkleiders en parlementsleden, kwamen het stoffelijk overschot van Laurent Monsengwo als grote staatsman verwelkomen.

Na het gebed van kardinaal Fridolin Ambongo, opvolger van Monsengwo op de luchthaven, begaf de begrafenisstoet zich naar de kathedraal Notre Dame du Congo voor een moment van bezinning, en vervolgens naar het mortuarium van het Sint-Jozefziekenhuis. Op 20 juli is de plechtige viering van de Eucharistie op het voorplein van het Palais du Peuple gepland en op 21 juli de begrafenis van de kardinaal.

De derde Congolese kardinaal

Monsengwo werd in 1963 tot priester gewijd en in 1980 tot bisschop, tijdens het bezoek van paus Johannes Paulus II aan Kinshasa. Hij heeft verschillende functies bekleed, waaronder die van hulpbisschop van Inongo, hulpbisschop van Kisangani in 1981 en aartsbisschop van Kisangani in 1988. Van 1997 tot 2003 was hij tevens voorzitter van SECAM, het symposium van de bisschoppelijke conferenties van Afrika en Madagaskar. In 2007 werd hij als aartsbisschop overgeplaatst naar Kinshasa en uiteindelijk op 20 november 2010 door paus Benedictus XVI tot kardinaal benoemd. Hij wordt de derde Congolese kardinaal na kardinaal Joseph Malula en kardinaal Frédéric Etsou Nzabi Bamungwabi.

Kardinaal Monsengwo was de eerste Afrikaan die een doctoraat in de Heilige Schrift behaalde aan het

Pauselijk Bijbels Instituut te Rome. Hij was professor theologie aan de Katholieke Universiteit van Congo. Op 25 november 2018, op 79-jarige leeftijd, heeft deze grote Afrikaanse figuur zijn plaats afgestaan aan bisschop Fridolin Ambongo, nadat paus Franciscus zijn ontslag had aanvaard. Tot december 2018 was hij een van de naaste adviseurs van de paus. Paus Franciscus heeft hem ondertussen hulde gebracht. Hij beschreef Monsengwo als 'een groot figuur van de Congolese Kerk' maar ook van de 'universele Kerk'. Kardinaal Jozef De Kesel sloot zich bij die hulde aan. De Belgische Aartsbisschop preeste Monsengwo als een 'man van zeldzame statuur.'

Een vurig verdediger van zijn land

Laurent Monsengwo werd op 7 oktober 1939 geboren in de provincie Mai-Ndombe, in het westen van de Democratische Republiek Congo. Hij staat bekend om zijn scherpe kritiek op het dictatoriale regime van Joseph Mobutu Sese Seko (1965-1997). Bovendien was het onder zijn invloed dat de katholieke kerk een belangrijke rol speelde bij de openstelling van de democratie tijdens de Mobutu-jaren. In 1991 leidde hij de Soevereine Nationale Conferentie (CNS), die tot doel had een brede volksraadpleging te organiseren met het oog op de crisis die Zaïre toen doormaakte.

Monsengwo heeft ook zijn stem verheven tegen andere regimes, zoals dat van Laurent-Désiré Kabila, president van 1997 tot 2001. Hij was ook gekant tegen de derde termijn en de wijziging van de grondwet door Joseph Kabila (2001-2019) en de huidige president Félix-Antoine Tshisekedi.

Congo's politieke klasse buigt

Toen het overlijden van kardinaal Laurent Monsengwo werd bekendgemaakt, boog de gehele Congolese politieke klasse zich voorover om een levendig eerbetoon te brengen aan een steunpilaar van de democratisering van haar land. Voor de Congolese president Félix Tshisekedi was Monsengwo een prins van de Kerk die zich lange tijd ten dienste van het volk heeft gesteld. Zijn tegenstander, Martin Fayulu, beschrijft de prelaat als 'het cement van de nationale cohesie'.

Voormalig vicepresident Jean-Pierre Bemba zal van hem het beeld bewaren van 'een opgewekte, altruïstische en toegewijde pater voor de Kerk van Congo', en de voormalige gouverneur van Katanga, Moïse Katumbi, dat van een moedige herder die zich inzet om de liefde tussen alle Congolezen te cultiveren. Barnabé Kikaya, van het kamp van voormalig president Kabila, presenteert Monsengwo als 'een groot man en een goede politieke acteur'.

Dit artikel verscheen bij Doorbraak.be en wordt gepubliceerd met toestemming van deze uitgever.

Stampmedia, Sander Di Monaco

Maak kennis met Sander Di Monaco, de student die op 17-jarige leeftijd de jongste voetbalcommentator van het land werd: “Journalistiek is mijn dagelijks brood”

Sander Di Monaco studeert journalistiek aan hogeschool PXL in Hasselt en is sinds jongs af aan gebeten door de journalistiek. De 20-jarige Maasmecheelaar startte zijn carrière als voetbalcommentator voor regionale radio GRK in Genk. Dit deed hij op 17-jarige leeftijd, waardoor hij in de media bekend werd als jongste voetbalcommentator van het land. Recent werd hij lid van de VJV en vroegen we naar zijn kijk op de journalistiek voor ons jaarboek.

Hoe kwam je in de journalistiek terecht?

“Ik heb al langer een passie voor journalistiek. Van kinds af aan knipte ik artikels uit kranten. Zodra ik kon lezen, begon ik ook iedere dag de krant te lezen. Ik volgde de journalistiek op de voet en voelde op 16-jarige leeftijd dat ik aan mijn weg richting de journalistiek wou beginnen. Het leek makkelijker gezegd dan gedaan, maar ik dacht: Sander, doe hier iets mee. Kies een doel en ga er 100 procent voor. En zo ben ik begonnen met informeren en kreeg ik een kans bij radio GRK. Toen kreeg ik de smaak echt te pakken.”
(lacht)

Je studeert journalistiek, maar je doet ook al wat in die wereld?

“Inderdaad, ik ben freelancer voor Het Nieuwsblad. Daar mag ik voetbalwedstrijden live verslaan op tekst. Het is een mooie opportuniteit om wat ervaring op te doen binnen de journalistiek. Daarnaast geef ik ook voetbalverslag voor Radio GRK. Ik herinner me nog dat ik op mijn 15de op de deur van de studiebegeleider klopte met de vraag: “Ik wil journalist worden. Welke studiekeuze maak ik dan nu het best? Ze schrok even van mijn keuze op jonge leeftijd, maar besepte al snel dat ik het echt meende. We kwamen uit bij de opleiding journalistiek op de PXL in Hasselt. Ik besepte dat ik nog jaren geduld moest uitoefenen om aan deze opleiding te kunnen beginnen, maar ik vertelde dat ik tegen die tijd al zou willen beginnen aan mijn weg richting de journalistiek. Op dit moment studeer ik ook journalistiek. Ik weet dat ik nog een lange weg te gaan heb. Ik ben er nog lang niet. Voetjes op de grond en bijleren, met die ingesteldheid ben ik aan mijn opleiding begonnen. Journalistiek is mijn dagelijks brood.”

“Ik ben er nog lang niet en moet iedere dag ervoor werken. Als er ooit een mooie kans komt, zal ik deze met open armen verwelkomen.”

– Sander Di Monaco

Wat boeit jou in de journalistiek?

“De passie die de journalisten uitstralen maakt van deze stiel de mooiste ter wereld. Dat wij de bevolking mogen informeren met nieuws is toch het mooiste wat er is? Wat ik geleerd heb is dat in de journalistiek geen objectiviteit bestaat. Het is een combinatie van verwondering en verontwaardiging, zoals het op de muur staat van het gebouw waar ik les volg. Journalisten zijn ook maar mensen. Maar ook wereldverbeteraars. Men vergeet wel eens het belang van de media.”

Wat waren jouw ervaringen in het voorbije jaar?

“Tijdens de eerste lockdown lag het voetbal stil. Er was voor mij dus weinig te doen. Dat zette me aan tot nadenken. Ik wou eens wat anders proberen. Toen kwam ik op het idee om een video interviewreeks te doen met Vlaamse politici, want politiek en maatschappij interesseren mij even veel als sport. Ik begon contact te leggen met verschillende partijen in Vlaanderen en zo deed ik interviews met: Bart De Wever (N-VA), Maggie De Block (Open VLD), Conner Rousseau (Vooruit), Tom Van Grieken (Vlaams Belang) enz. Dat kaderde ik in een achtdelige interviewreeks die ook op Stampmedia werd gepubliceerd.”

“Veel vrienden vroegen me hoe ik hen kon strikken. Dat vroeg ik mezelf na een tijd ook af. (schatert). Eén van die toppolitici vertelde me dat hij het enthousiasme door de mail kon voelen en dat gaf me een geweldig gevoel. Een paar maanden later deed ik hetzelfde met mensen uit de journalistiek. Filip Joos, Peter Vandenbempt, Wim De Vilder, Nicholas Latai-

Sander studeert journalistiek en beseft dat de weg nog lang is. Foto: Noah Cremers

re enz... Dit publiceerde ik onder de naam: “Toppers in de journalistiek”. Geloof me, het zijn échte toppers!” (lacht)

Wat hoop je te bereiken in de toekomst?

“Ik hoop eerst mijn diploma journalistiek te mogen behalen. Mijn grootste droom is om live verslaggever te mogen zijn voor VTM Nieuws of VRT Nieuws. Wie weet ooit zelfs nieuwslezer. Ik hou van spreken voor een camera. Om dat doel te kunnen bereiken volg ik naast mijn opleiding ook stem-, adem- en dictielessen bij Carry De Clercq. Ik wil vooral bijleren en presteren. Niets komt vanzelf, je moet ervoor gaan. En dat wil ik doen met mijn beide voeten op de grond. Ik ben er nog lang niet en moet iedere dag ervoor werken. Als er ooit een mooie kans komt, zal ik deze met open armen verwelkomen.”

Sander Di Monaco is freelance verslaggever en student journalistiek.

Cartoonistenvereniging KEVER - FECO

De Vlaamse Journalisten Vereniging is de enige journalistenvereniging die cartoonisten erkent als journalisten. Met hun scherpe pen bedrijven ze een vorm van journalistiek die de voorbije jaren fel onder vuur genomen wordt, en zij moeten hard knokken tegen censuur.

Daarom wil VJV het werk van cartoonistenvereniging Kever-Feco meer in de kijker zetten.

Wat is Kever-Feco?

Eind jaren '70 kwamen er talloze kartoenaal op in Vlaanderen en het buitenland. Bob Vincke, lid van, voelde zich geroepen om de krachten van de Vlaamse cartoonisten te bundelen, daarbij gesteund door De Stripgilde, en ook door Rudy Gheysens, directeur van de Eurokartoenaal en het Kartoenaalmuseum te Kruishoutem. Het zaadje voor een cartoonistenvereniging was geplant!

Kever ligt tevens aan de basis van de Nederlandse kartoenaalvereniging 'De Tulp'. ECUN (European Cartoonists Union) werd voorgesteld aan de pers in 1983 te Beringen. Later werd dit herdoopt tot FECO (Federation of European Cartoonists Organisation) dat tot op heden nog steeds de grootste federatie van kartoenaal ter wereld is.

Cartoonisten verenigen

Kever werd dus eigenlijk gesticht om de talrijke kartoenaal met hun ongelukkige reglementen onder controle te krijgen en de informatie onder de kartoenaal te verbeteren.

Kever heeft tot doel de verwezenlijking van alle socio-culturele activiteiten. Dit doel mag op om het even welke wijze worden gerealiseerd. Onder KARTOENIST wordt verstaan, alle personen die situaties kunnen uitbeelden en/of illustreren op een humoristische en artistiek verantwoorde manier.

De vereniging wordt beheerd door een raad, bestaande uit minstens 5 leden. Tot begin 2021 was ons VJV-lid Bob Vincke voorzitter, en hij werd opgevolgd door Yves Vanwetswinkel.

Als je een beetje kan tekenen kan je kartoenaal worden en deze groeiende beweging vervoegen. Stuur een mailtje naar kever-feco@outlook.be en je wordt verder geholpen.

VJV WERKT SAMEN

Kever vandaag

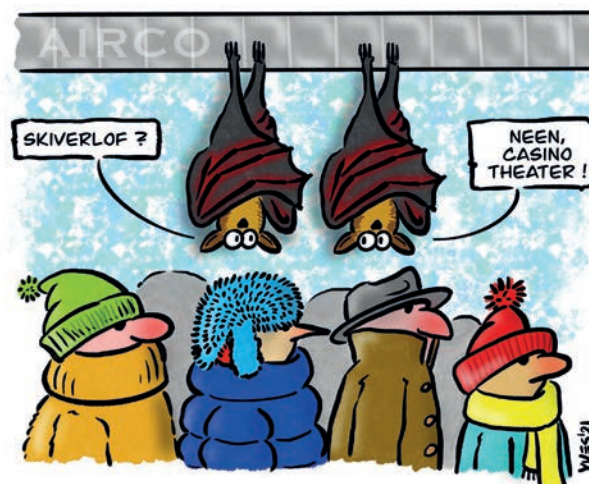
Nieuwe voorzitter: Yves Vanwetswinkel

Vanaf de kleuterklas tot op heden heb ik altijd graag getekend of creatief bezig geweest. Van mijn eerste kerststal, in de kleuterklas met gesloten deuren, tot mijn huidige cartoons ligt een hele weg.

Tijdens mijn hogere studies van Publicist/Grafisch Ontwerper aan het PHIKO in Hasselt heb ik de heer Francis ontmoet die mij inwijdde in de wereld van de cartoons.

Jaren later zette mijn vriendin me aan lid te worden van KEVER onder voorzitterschap van Bob Vincke. Ook hij leerde me veel bij over dit aparte vak. Na een tijdje werd me gevraagd het bestuur te verwoegen en werd ik webmaster van de vereniging. Langzaam aan nam ik de lay-out over van Emiel De Bolle voor de Plagende Kevers, wat ik tot nu toe nog steeds doe. Wanneer Bob begin 2021 een stapje opzij zette als voorzitter heeft hij mezelf voorgedragen als zijn opvolger wat door het voltallige bestuur unaniem werd goedgekeurd. Met Bob Vincke en Leon De Borger als ruggensteun probeer ik om KEVER terug in zijn glorie te herstellen en kijk ik uit naar een vruchtbare samenwerking met het VJV.

Yves Vanwetswinkel
Voorzitter KEVER-FECO

Kever vandaag

Maak ook kennis met deze cartoonisten die als VJV-lid erkend zijn

Emiel De Bolle

Emiel De Bolle tekende vooral politieke cartoons voor Het Nieuwsblad en De Gentenaar, en sinds 2011 tekent hij cartoons voor het weekblad 't Pallieterke.

Stijn Lauwers

Stijn Lauwers (°1965), beeldenmaker, cartoonist, recensent en docent, tracht voortdurend te observeren en plaatst eigenzinnige kanttekeningen bij een maatschappij in beweging.

André Nollet

André Nollet geeft samen met André Bergen in 2021 voor de tweede maal het boek "Sprokkels en Rijmelarijen" uit.

Stefaan Provijn

Stefaan Provijn tekent hoofdzakelijk cartoons voor uitgeverijen, officiële instanties. Hij gaf in eigen beheer een cartoonboek uit dat je via mail kan bestellen: stefaan.provijn@skynet.be

Luc Vernimmen

Luc Vernimmen won met zijn cartoons verschillende prijzen, o.a. op het Internationaal Cartoonfestival Knokke-Heist 2020. In 2014 gaf hij een cartoonboek uit "Without Words".

Bob Vincke

Bob Vincke is trots aan te kondigen dat de vereniging Kever-Feco, waarvan hij jarenlang voorzitter was, de internationale toer opgaat met de "Plagende kevers"! Hij werkt nu aan zijn archief en heeft al 234 mappen van telkens 200 pagina's. Een gedeelte van zijn werk zit nu in het cartoonmuseum te Kruishoutem!"

JOURNALIST MET KLACHTEN!

Andere Kever Cartoonisten zijn:

Yves Vanwetswinkel

Philippe Bossens

Philippe Bossens (°1952), neemt sinds 1987 deel aan tentoonstellingen over de hele wereld, en won tal van prijzen, van Frankrijk tot Cyprus.

Leon De Borger

Leon de Borger (°1944), werkt vooral met aquarel, acryl, olie voor cartoons die hij onder de naam Lejo publiceert

Hans Dierick

Hans Dierick woont in Kortrijk en brengt zijn cartoons onder de naam Handie Pasfoto:

Vladimir Kazanevsky

Vladimir Kazanevsky, geboren in Rusland, won meer dan 500 prijzen op internationale cartoonwedstrijden in 53 landen

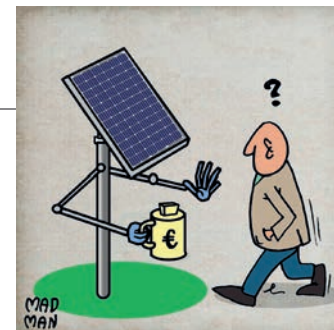
Annette Müllender

De Belgische *Annette Müllender* (°1969) publiceert o.a. cartoons in haar rubriek "Die Spitze Ecke" in verschillende Duitstalige Belgische kranten.

Bert Van Stiphout

Bert Vanstiphout °1961 publiceert onder het pseudoniem MadMan zijn rake beschouwingen van het sportgebeuren en het dagelijkse reilen en zeilen van het leven.

VJV-infosessies voor studenten

Sinds enkele jaren bieden wij aan laatstejaarsstudenten journalistiek de VJV-infosessies aan. De bedoeling: hen de praktische kant tonen van het leven als (freelance) journalist. Het verschil tussen een journalist in loondienst en een freelancer, de voor- en nadelen van beide categorieën worden duidelijk uitgelegd. Met de boodschap: zelfs als je niet meteen aan de slag kan als journalist in vaste dienst, geef de moed niet op. Begin zelf iets, en breng je journalistieke talent tot bloei.

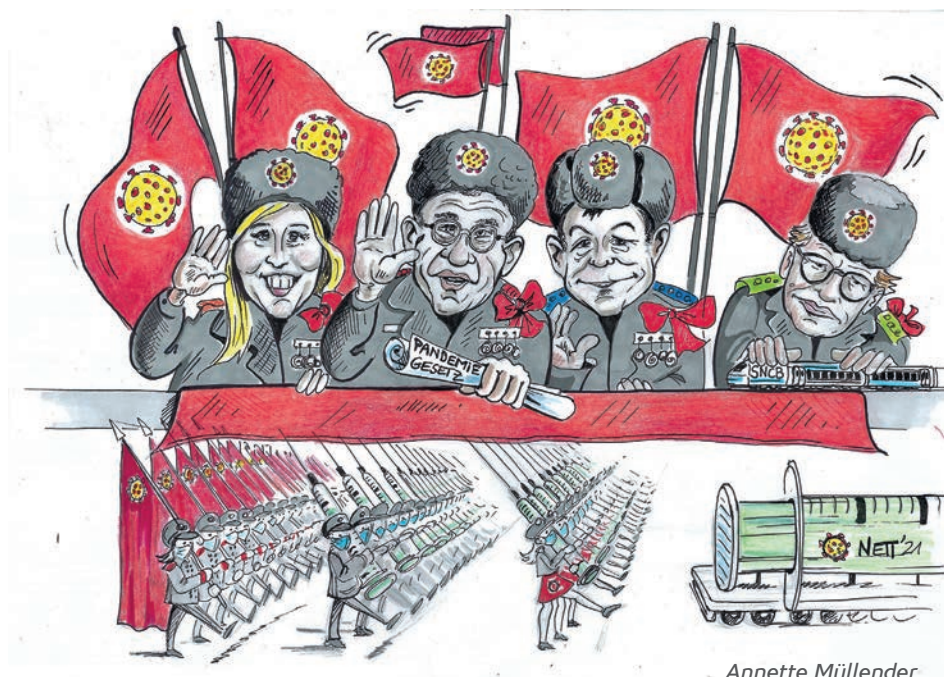
Aan deze sessies werkte telkens HR-bedrijf Secur-ex mee, dat uitleg gaf over de administratieve en wettelijke verplichtingen. En hostingbedrijf Combell maakte duidelijk dat een online aanwezigheid, met eigen domeinnaam en website, een absolute must is elke journalist.

Ons VJV-lid Harry Van Hest verzorgde de presentatie, en met zijn uitzonderlijke gave om het publiek mee te krijgen, begeesterde hij telkenmale de studenten.

De voorbije jaren werden al verschillende VJV-infosessies georganiseerd, met een heel positieve weerklank. Voor november verleden jaar had docent Jacky Stijven ons gevraagd voor een 3e sessie bij de studenten van de masteropleiding Journalistiek van de Faculteit Sociale Wetenschappen van de KU Leuven in Antwerpen. Maar helaas heeft corona en de lockdown ook deze plannen doorkruist. En voor 2021 kon geen enkele hogeschool nog een vaste planning voorleggen.

Hopelijk verbetert de situatie in het nieuwe jaar, zodat wij terug aan de slag kunnen met onze infosessies, en de studenten deze belangrijke informatie toch nog kunnen meekrijgen. Ondertussen vind je hieronder wat sfeerfoto's van de vorige sessie.

Harry VAN HEST

HARPO - Professioneel in Presentatie

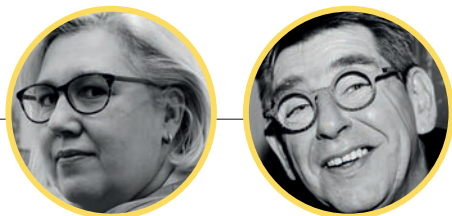
0032(0)475 27 43 79

harry@harpo.be

www.harpo.be

www.gastspreker-harry.be

VJV LEDEN STELLEN ZICH VOOR

Ulrike Buyle en Dirk De Bourderé

NIEUW
LID

Dirk De Bourderé en Ulrike Buyle richten samen Anja.Gent op

Dirk De Bourderé, al 2 jaar lid van VJV, en Ulrike Buyle, nieuw lid sinds zomer 2021, starten samen een nieuw digitaal project op "Anja.Gent"

Dirk de Bourderé is, naast zijn vaste job, al jaren freelance fotograaf voor enkele plaatselijke maandbladen. Zijn passie voor fotografie werd hem met de paplepel ingegeven. Hij heeft een eigen stijl om alles in beeld te brengen. Gewoon foto's nemen van "wegenwerken" en "activiteiten" werd een beetje saai.

Ulrike Buyle heeft altijd graag geschreven, als secretaris in diverse verenigingen, het "gazetje" van de vriendengroep en sinds januari 2021 dus ook voor Wegwijs. Zij is van opleiding regentes maar heeft ondertussen al 32 jaar haar eigen kapsalon gespecialiseerd voor kinderen.

Wat een lockdown allemaal teweegbrengt

In de langste periode van verplichte sluiting van alle

kappers begint Ulrike te schrijven voor Wegwijs. De journalistieke klik met Dirk en boeiende samenwerking was er spontaan. Dirk wordt niet alleen op pad gestuurd om foto's te nemen, maar ze werken samen ideetjes uit voor originele artikels. Ondertussen zitten ze samen in hun "vriendenbubbel" te praten en stilaan broeit er een ideetje.

Waarom starten we geen vzw waarbij we alle bewoners en verenigingen van Sint-Amandsberg een platform geven om een activiteit of evenement te promoten via een website? Nadien kunnen ze ook altijd een tekstje en foto's doorsturen om te laten zien hoe leuk het wel was. Zelf kunnen we natuurlijk op pad gaan om meer plaatselijke contacten te leren kennen en bezoeken. Sport- en cultuurverenigingen kunnen ook hun werking voorstellen en zich zo in de buurt promoten.

Nu nog een naam kiezen! Iets wat met Sint-Amandsberg gelinkt is... zo kwamen we bij de laatste rustplaats van Luc De Vos op ons Campo Santo en "Anja" leek ons een passende naam. Even checken of er een domeinnaam vrij is met Anja? Wat blijkt Anja.Gent is nog vrij en met Gent erbij weet iedereen waar we wonen!

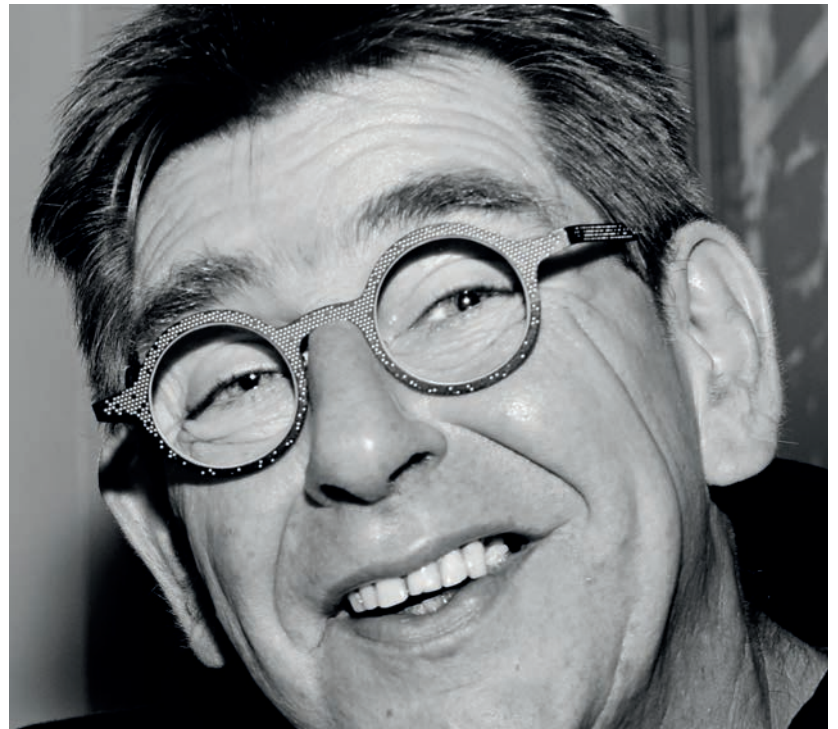
In eerste instantie blijven we vooral in Sint-Amandsberg (deelgemeente van Gent) maar als er leuke initiatieven georganiseerd worden even buiten onze gemeente laten we die zeker ook aan bod komen.

De bedoeling is om alles op de website te publiceren aan de hand van artikels, foto's, filmpjes en podcasts en vandaar uit ook links te plaatsen op onze Facebook en Instagram accounts. Omdat de website nog in opbouw was begonnen we eerst aankondigingen en verslagjes op onze Facebookpagina te plaatsen. Op een week tijd hadden we reeds meer dan 500 likes en volgers van onze pagina. Wat een boost en het signaal dat we "goed bezig" zijn!

We bouwen het idee verder samen uit en Dirk heeft ondertussen ook het maken van filmpjes ontdekt als een nieuwe en leuke uitdaging.

Ergens hopen we mettertijd meer tijd en werk in ons "project" te kunnen steken en uit te bollen in onze vaste job.

www.anja.gent

Dirk De Bourderé

Ulrike Buyle

VJV LEDEN STELLEN ZICH VOOR

Charrin Gust

Gust Charrin, Oelegem. Jarenlang orthopedisch hoofdverpleegkundige. Schrijft graag, vooral over toerisme. Landen rond België komen er meestal voor in aanmerking. Entertainment, sport en geschiedenis behoren ook tot de interesse. Publicatie op diverse websites en bij Mensen zijn media.

Pallierterland

Het jaar 2021 begon zoals het eindigde, een resem maatregelen en beperkingen. Eén gemeenschappelijke dader: Covid-19. Voor iemand die constant bezig wil zijn een echte nachtmerrie. Het merendeel van mijn journalistieke werk heeft een toeristisch trekje. Het buitenland was onbereikbaar en zelfs trips in eigen land werden draconisch moeilijk gemaakt.

Een val van de trap thuis bezorgde mijn schoondochter een enkelfractuur en de onvermijdelijke operatie. De noodzakelijke transporten voor de ziekenhuiscontrole nam ik dankbaar voor mijn rekening. "Holla mijnheer!" Alleen de patiënt mag het ziekenhuis betreden". Misschien dan maar eens Lier verkennen? Ik wist er eerlijk gezegd weinig van buiten dat de lokale voetbalploeg in geel-zwart speelt, dat ik "Lierse vlaikes" niet lust en dat mijn lievelings-

schrijver tijdens de humaniora, Tony Bermann, er verbleven had.

Alles nog potdicht en een ijskoude januaridag. En op de koop toe nog een plaspauze nodig. Het Stads-museum Lier gaf redding en werd een baken voor de twee volgende ziekenhuisbezoeken. Een leuke plaats om de geschiedenis van Lier te ontdekken. Visit Lier op de Grote Markt gaf me nog meer nuttige hulp en met veel plezier kon ik een tekst over Lier publiceren.

Lier zou me nog op een tweede, heel originele manier helpen om mijn tijd te vullen. Ditmaal had het niets met journalistiek te maken. Iedereen kent ondertussen "Astra-Zenica, Moderna, Pfizer en Johnson & Johnson". Om dit tot bij de Vlaming te brengen werden er ongeveer een honderdtal vaccinatiecentra gecreëerd.

Lier werd het centrum voor Lier zelf, Koningshooikt, Berlaar, Duffel en het viertal Ranst, Emblem, Brochem, Oelegem. Pallierterland was geboren. De locatie: het C.C. De Mol, juist tegenover de brandweerkazerne. Midden februari ging het met mondjesmaat van start maar vanaf maart draaide het op vol-

le toeren. Waarom me niet als vrijwilliger opgeven? Trouwens, in mijn vorig leven was ik 40 jaar werkzaam in het spijtig genoeg nu ter ziele gegane A.Z. Erasmus Borgerhout, eerst als verpleegkundige nadien als dienst leidende op de orthopedische dienst.

En ik wist zelfs C.C. de Mol liggen! Een tijdje geleden had ik er samen met VJV-collega Peter Minnebo, een interview afgenomen van zanger-cabaretier Senne Guns.

Mijn sollicitatie werd aanvaard en op 11 maart mocht ik me voor de eerste maal melden. Toch wat met een dosis stress hoor in mijn bagage. Het voelde het aan als een eerste schooldag, voor de leeuwen gegooid zou ik het net niet noemen. Mijn taak startte om 16u en een half uur ervoor was er een briefing, dito snelcursus. Het geven van een vaccinatie door middel van een i.m. (intramusculaire) inspuiting leerde je niet na 8 jaar pensioen. Maar het gedoe met de pc was om het met de woorden van Louis Van Gaal's kunst Engels te noemen "another cook". Identiteitskaart scannen, anamnese doen via de pc, vaccinaties registreren, het kwam er allemaal bij te pas.

Die eerste dag heb ik doorgemaakt op puur adrenalinische als een eerste jaar stagiair. Om eerlijk te zijn, het was hectisch die dag.

Zeven maanden later gaat Pallieterland bijna toe. En ik zal er een massa prachtige herinneringen aan overgehouden hebben. In zeven maanden leerde ik veel mensen kennen. Vijf lijnen met telkens drie vaccinatoren onder leiding van een zogenaamde vliedervaccinator. Zij of hij was de schakel tussen alles en "vlinderde" doorheen het complex om je

Lierse vlaaikies

van vaccins te voorzien, problemen mee op te lossen en de briefing te leiden. Sommige collega's zijn vrienden geworden en alhoewel de aanwezige stewards dikwijls van plaats wijzigden zijn er hier ook een aantal bijgebleven.

En dan had je nog de mensen rond wie het in feite ging. In maart zag je ze in de hoge leeftijdscategorieën, soms rolstoel gebonden, soms nog heel vitaal. De meeste met epistels van medicatie lijsten. Het profiel werd jonger en jonger tot we nu de 12-jarigen in onze box kregen. En ja af en toe was er wel eens tijd om een babbeltje met hen te slaan. Je voelde het wel aan wie er nood had aan een gesprekje.

Nu is het bijna over. September was al aan afbouw toe en zelf heb ik nog wat verlof genomen. Maar op 25 september staat er nog een shift gepland die ik met wat weemoed zal doen.

Ondertussen werd het leven beetje bij beetje normaler. Er zaten al wat trips over de grens voor mij in en als ik in Duitsland en Frankrijk een bewegwijzering naar een vaccinatiecentrum zag moest ik toch even terugdenken aan ons Pallieterland.

Gerda Sterk

Ik ben geïnteresseerd in véél, of het nu gaat om cultuur, natuur, muziek, beweging, film, reizen, lezen, wetenschap, sport, mensen, dieren....

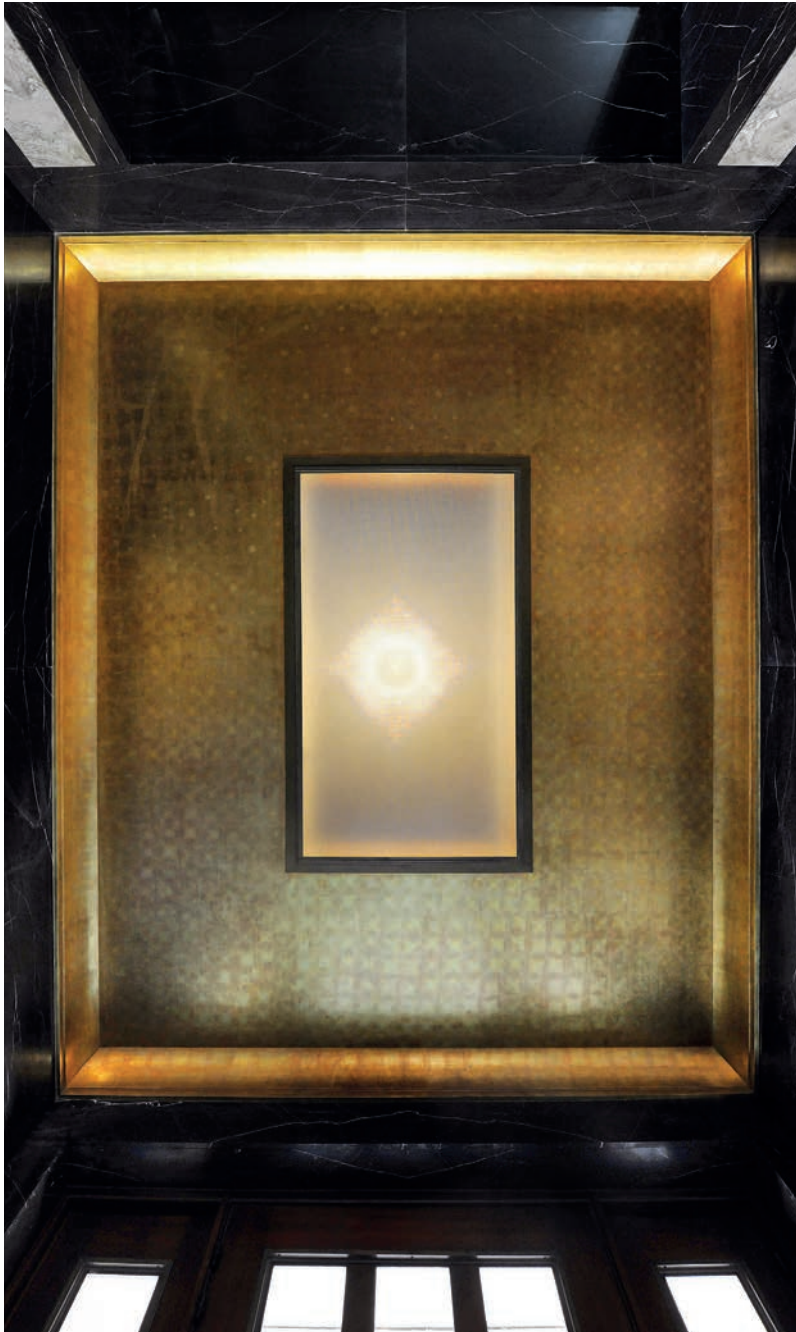
Na mijn loopbaan in het onderwijs ben ik op vrijwillige en freelance basis reisleidster geworden. Als ik een goede groep heb (en meestal is dat zo, anders zou ik het snel opgegeven hebben), ben ik in mijn ele-

ment. Ik mag reizen en ik heb blijkbaar het talent om van een groep een vriendengroep te maken.

Mijn journalistieke bezigheid is voornamelijk het recenseren van boeken, non fictie. Op die manier draag ik bij tot het rapporteren van actuele gebeurtenissen

VILLA MULLER

Het verhaal van een speurtocht, die uitmondde in een boek én in bescherming door de Vlaamse monumentenzorg

Schliemann ontdekte Troje en Amaury De Smet ontdekte de geschiedenis van deze prachtige, maar onbekende residentie. Akkoord, De Smet moest geen 9 lagen bewoning weggraven zoals Schliemann, hij moest enkel een uitnodiging aanvaarden om spaghetti te komen eten bij een vriend thuis.

Het is het jaar 2006, Amaury is 15 jaar. Toen hij de woning van zijn vriend binnen kwam, was hij onmiddellijk gefascineerd door de zuivere stijl van het huis. Niemand wist nog wie het gebouwd had, noch wie de opdrachtgevers waren. Alle archieven bleken in W.O. II vernietigd te zijn of ze waren in elk geval onvindbaar.

De jonge Sherlock Holmes heeft 8 jaar nodig om te achterhalen wat hij wilde weten, maar tenslotte kon hij de villa de naam "Muller" geven, want hij was de opdrachtgever. Muller was een industrieel, die het huis liet bouwen in 1938, terwijl hij zelf in Argentinië zijn zaken beheerde. W.O. II brak uit zodat de Mullers in Buenos Aires bleven.

De opdrachtgevers hebben het pand nooit bewoond. Na de dood van het kinderloze echtpaar komt de villa in handen van meerdere eigenaars na elkaar, die - behalve een paar kleinere ingrepen - enkel de noodzakelijke vernieuwingen aan water en elektriciteit doorvoerden. Als bij wonder gebeurde alles steeds met respect voor de erfgoedwaarde van het pand. Door volgehouden speurwerk achterhaalde Amaury De Smet in 2014 de bouwplannen en de naam van de architect. Dat bleek niemand minder dan Marcel Spittaël te zijn, de man die het Instituut van Tropische Geneeskunde in Antwerpen op zijn naam had staan. Villa Muller is dus zijn tweede meesterwerk.

De monumentale villa ligt op een hoekperceel in Sint-Genesius-Rode, ten zuiden van Brussel, midden in een omhaagde tuin met vijver. De buitenkant is sober modernistisch, het interieur is art deco. Spittael werkte de villa uit als een totaalconcept. Hij ontwierp evengoed de trapleuningen, de badkamer, de keuken, als de roosters van de vloerverwarming, de verlichting en de deurklinken. Het is een geraffineerd decor van ongewone steensoorten, marmer, edele houtsoorten en bladgoud versieringen. De villa zou tegenwoordig schier onbetaalbaar zijn. Een interessant detail: de garage heeft twee poorten zodat men door de ene binnen rijdt en door de andere rechtdoor naar buiten kan.

Amaury De Smet (auteur) en Serge Brison (fotograaf en auteur) schreven in 2015 een boek: "Villa Muller: Marcel Spittael, 1938" dat verscheen bij uitgeverij Archives d'Architecture Moderne (AAM). In het Engels: Archives of Modern Architecture (AMA). Het boek was dermate goed gedocumenteerd en voorzien van prachtige foto's dat het de Vlaamse monumentenzorg wakker schudde. Er werd een procedure gestart en sinds 2017 wordt de villa beschermd als bouwkundig erfgoed. Dit belangrijke boek is nog altijd te koop.

Amaury heeft maar één wens: dat de eigenaars van de villa dit erfgoed even goed bewaren als ze het ontvangen hebben.

Gerda Sterk, bestuurslid van VJV en van SKEPP

Dit artikel verscheen in Archinews nr. 54 van september 2021 - © foto's Serge Brison

Vie Kuyken

Als freelancer heb ik geschreven voor Jet Magazine, De Weekkrant, Het Belang van Limburg. Later ook voor Hobbytuin en nu voor Tertio en, als nieuwsjager voor HBvL.

Een glimlach als dank.

Tussen juni en oktober waren ze thuis, in Maaseik, maar op 10 oktober zaten ze alweer op het vliegtuig naar Gambia, het land waaraan ze tien jaar geleden hun hart verloren. Christianne Wouters en Uwe Rieder vormen een gedreven echtpaar met idealen, ook als dat 'vechten tegen de bierkaai' betekent...

Als ik hen tref in hun Maaseikse woning, staan Christianne en Uwe alweer op het punt hun koffers te pakken, want Gambia roept! Het kleine land aan de westkust van Afrika daagt hen uit om hun menslievende weg verder te zetten, voor de elfde keer al. Het is een hobbelige weg, vol obstakels en verrassingen. De uitdaging is dan ook gigantisch. Uwe en Christianne namen zich in 2010 voor om die vriendelijk lachende, maar van de meest elementaire middelen verstoken mensen, 'een beetje vooruit te helpen'. De voormalige godsdienstlerares en de ingenieur waren beiden reeds enkele jaren gefascineerd door het uitgestrekte Afrika, het continent van de tegenstellingen.

Gegrepen door Gambia

In Gambia, die lieflijke landstrook aan de westkust, met als grote levensader de rivier Gambia, streken ze neer en werden terstond ingepakt door mens en natuur. Maar vooral de schrijnende tekorten troffen hen diep. Christianne: 'Hoeveel honger ze ook hebben, ze blijven vrolijk naar ons lachen.'

Dat greep hen zo bij de keel dat ze bij thuiskomst besloten, samen met enkele vrienden, om 'iets te doen voor de Gambianen'. Zes Limburgers richtten een werkgroep op en organiseerden eefstijnen, tentoonstellingen en lezingen om wat startgeld bijeen te krijgen. Verschillende gemeentebesturen hielpen hen. Er werd gepland en berekend, materialen aangekocht en ingepakt. Het vastomlijnd doel: de heropbouw van de basisschool van het dorpje Sanyang, gelegen bij de kust van Gambia. Met de hulp van vele vrijwilligers, deskundigen en inwoners van Sanyang, werd de school gerenoveerd en van een nieuw dak, deuren en ramen voorzien. Ook schoolmeubilair en benodigdheden werden aangesleept.

Een tweede, even nijpend probleem werd aangepakt: de watervoorziening. Zuiver water om te drinken, te koken en te wassen is van onschatbare waarde. Met de nieuwe waterinstallatie kan dat nu op een veilige manier.

Al bij al een druppel op een hete plaat, zo lijkt het. Maar onderwijs en gezondheid zijn prioritair, vinden Uwe en Christianne en deze vooruitgang gaf zoveel voldoening, dat er direct nieuwe plannen werden gesmeed. En zo rijgen ze de vorderingen als een ketting aan elkaar. Met kleine stapjes, soms op eenvoudige basis, werd hulp geboden of stonden ze de bevolking met raad en daad bij.

Hun nieuwe thuis

Ze zijn zich er terdege van bewust dat ze slechts een klein steentje in de rivier konden verleggen, maar toch vestigden ze zich ter plaatse in een huis op een zogenaamde compound. Ze verblijven er telkens van oktober tot begin juni. Eventuele bezoekers of vrijwilligers die een tijdje komen helpen zijn er welkom. Zo maken ze deel uit van de compound en de gemeenschap. Christianne zet zich in als lesgeefster om acute leegtes op te vullen: ze behandelt gezondheid en hygiëne en geeft er handwerk aan meisjes en jongens.

Intussen is Uwe standby bij technische problemen, reparaties en bouwprojecten. Hij werft mannen aan die snel vakkennis opdoen en zodoende een baan vinden.

Ze doen alles in overleg met de dorpsoudsten en de burgemeester (alcalo), die eerst het nut van elke onderneming zelf moeten inzien... om daarna aan de slag te gaan.

Samen leven met de Gambianen

Omdat Uwe en Christianne hun hart hebben ver-

Uwe en Christianne volgen het openluchtevenement bij de opening van het nieuwe sanitaire blok voor de basisschool van Sanyang.

pand aan het zonnige Gambia, wonen ze er meer dan de helft van het jaar. Ze communiceren in het Engels en spreken al een klein mondje Mandinka, de lokale taal. Geduldig en respectvol proberen ze de mensen bewust te maken van het belang van hygiëne, zeker nu in tijden van Corona. Met eeuwenoude tradities valt niet te sollen, maar voorzichtig wijzen op het leed dat bijvoorbeeld de vrouwenbesnijdenis met zich meebrengt, is een dringende noodzaak. Hoewel dat vernederende ritueel officieel verboden is, wordt het nog te veel uitgevoerd en dat is soms rampzalig voor de meisjes. Christianne geeft onderricht over deze gevoelige materie en helpt zo mee aan de bestrijding van seksuele verminking.

Op vakantie met een missie!

Er zijn redenen te over om dit prachtige, vreedzame en gastvrije land te bezoeken, weten Uwe en Christianne. En als je in de ogen kijkt van de hartelijke Gambianen, ben je blij dat je iets kunt bijdragen aan hun welzijn.

Die kans krijg je, ginds en hier. Het boek dat Christianne schreef is een aanrader: **Gambia, The smiling Coast**. Informatie vind je op www.slbs-sanyang.com

Gilbert Roels

Gilbert Roels volgde na zijn klassieke humaniora o.a. opleidingen journalistiek, criminologie & criminalistiek, toerisme, Engels en Duits. Hij combineerde zijn job als ambtenaar met freelance journalistiek werk voor o.a. De Standaard & Het Nieuwsblad en Radio 2 Vlaams-Brabant. En de jongste 25 jaar (sinds 2015 voltijds) als toerismejournalist bij het vakblad Travel Magazine en als wandeljournalist voor de Wandelkrant en het GR-magazine Op Weg. Hij ontwierp ook de website www.natuurwandelaars.eu.

Rupelmondse Kreek Route (8,2 km)

Uit de gids "Oeverlopen" van Toerisme Oost-Vlaanderen

Rupelmonde, zo hebben we in de lagere school al geleerd, is onlosmakelijk verbonden met Mercator. Al is het Gerardus De Cremer, zoals de echte naam van de grondlegger van de moderne cartografie was, niet altijd goed vergaan in Rupelmonde. Hij zat er immers een tijdje gevangen in een kerker onder de Graventoren op verdenking een aanhanger van Luther te zijn...

Vandaag is Rupelmonde, gelegen aan de Schelde en recht tegenover de monding van de Rupel, niet alleen historisch belangrijk. Het uitgestrekte polder- en krekenslandschap is een lust voor wandelaars en fiet-

sers die tegelijk interesse hebben voor een gevarieerde fauna en flora. De Rupelmondse Kreek ontstond na een dijkdoorbraak in 1715 en is vandaag zo'n 10 hectaren groot.

De wandeling

We lopen deze kreekroute met een twaalftal Natuurwandelaars tijdens een zonnige zondagvoormiddag in juni. We starten in Rupelmonde aan het standbeeld van Mercator naast de kerk.

We lopen al snel voorbij de getijdenmolen, een beschermd monument en nog steeds operationeel en de daar vlakbij gelegen Graventoren, een (gerecon-

standbeeld van Mercator naast de kerk

het Karperhuisje,

strueerd) overblijfsel van een waterburcht uit de 12de eeuw. Hier zat Mercator in 1554 zeven maanden gevangen. De inquisitie verdacht hem van ketterij (aanhanger van het protestantisme van Luther). Hij overleefde het, zijn medegevangenen werden onthoofd.

We duiken de natuur in en volgen de zeshoekige bordjes van de route. Die loopt hier samen met de streek-GR Waas- en Reynaertland en de GR5A Wandelronde van Vlaanderen. Een infobord van het Agentschap Natuur en Bos geeft ons de nodige uitleg over de natuur.

We wandelen nu eerst over de nieuw aangelegde ringdijk, die de woonkernen van Kruibekke, Bazel en Rupelmonde beschermt en ervoor zorgt dat het binnenstromende Scheldewater binnen de grenzen van het gecontroleerde overstromingsgebied blijft. We dalen de dijk af en trekken resoluut het krekenschap in.

Aan de rand van de Rupelmondse kreek bemerken we het Karperhuisje, een van de weinige gebouwen die de aanpassingswerken in de polders overleefden. Het volgende interessante gebouw is het Coninckshofke, een negentiende-eeuws jachtpaviljoen. Langs ons kronkelend wandelpad krijgen we nog mooie zichten op de kreek.

We bereiken nu het vlakke polderland aan de Schelde en in de sloot een visvriendelijke sluis, die de vissen toelaat van de polder naar de Schelde te zwemmen en omgekeerd. Boven op de sluis staat een origineel vis-kunstwerk en wat verder spotten we een niet-zo-vis-vriendelijke reiger.

Er volgen nog enkele kunstwerken langs ons pad, zoals de reeën-hartjes aan een lindeboom met Mariakapelletje. Geliefden kunnen hier hun (eeuwige?) trouw bevestigen met een hangslotje...

Ondertussen krijgen we van onze gelegenheids-natuurgids de nodige uitleg. En die uitleg is nuttig want fauna is er hier in overvloed.

We lopen nu verder, soms dichtbij de Schelde, richting Rupelmonde. We krijgen nog een mooi zicht op de monding van de Rupel met daarnaast de aansluiting van het zeekanaal Brussel-Schelde.

We sluiten de wandeling af met een (corona veilige) stop op een van de terrasjes die Rupelmonde rijk is.

INFO

De beschrijving van deze wandeling, de kaart als PDF-bestand & het GPX-bestand kan je downloaden op de site van Toerisme Oost-Vlaanderen <https://www.routen.be/rupelmondse-kreek-wandelroute>

Foto's: Gilbert Roels, Jan Teugels en Linda Vereertbrugghen

Sylvia Silvester

NIEUW
LID

Sylvia Silvester: 67, viertalig, 41 jaar werkzaam als journalist, creatief, "lastig mens", liefhebber van kunst en schoonheid, taal, tuin, kruiden, groen en planten, foodie. Lange ervaring in de medische en cosmetische sector. Nieuwsjunkie, levensgenieter, ga nooit een uitdaging uit de weg, hou van mensen en hun verhalen. En ooit schrijf ik dat ene boek...

Is journalistiek gevaarlijk voor het eigen welzijn?

Dapper?

"Een job voor een dappere eenling" blokletterde Humo ooit in een piepklein artikeltje dat het lot van de freelance journalisten beschreef... De vraag blijft ook na al die tijd: is journalistiek een beroep of een roeping? Bij mij begon het in 1980 met een advertentie in de krant voor een jong, fris, nieuw op te richten blad: Flair... Na enkele jaren in woelige loondienst (de toenmalige hoofdredacteur brulde regelmatig over de redactie: "NU begin ik een sportblad!" als de georganiseerde chaos tussen de dames de spuigaten uit dreigde te lopen), dook ik in de turbulente wereld van het freelance ondernemerschap en werkte voor "dames"bladen, kranten, vaktijdschriften, personeelsbladen enz. Bladen en magazines kwamen en gingen, er waren faillissementen en onbetaalde facturen, hoofdredacteurs en -redactrices

volgden elkaar op, het medialandschap veranderde zonder ophouden. De steeds verder oprukkende vercommercialisering van het beroep is een van de belangrijkste factoren waar wij als journalisten ook vandaag steeds meer rekening mee moeten houden. Toch waren het spannende tijden met persconferenties in verre landen, interessante ontmoetingen met wetenschappers en teksten die je telefonisch moest dicteren of die je – iets later – 's nachts op een floppy disk in de bus van de redactie in Brussel ging droppen. Wat daarvan overbleef zijn herinneringen en enkele vergeelde kiekjes. Wat nooit veranderde was de stress, de deadline die als een hongerige, hijgende hollenbeer achter elke journalist aanholt.

Kwaliteit versus kwantiteit?

"Een goed artikel moet beginnen met een stomp in je maag en eindigen met een krul in je staart", was een geliefkoosde uitspraak van een Nederlandse hoofdredacteur. Informatie is vandaag een door internet en digitale media geknede mega massa, een niet aflatende stroom data waar je als een ervaren hengelaar moet weten waar je je werphengel moet uitgooien en hoe je de prooi moet binnen halen... Over-informatisering, fake news, het woord dat steeds verder opzij gezet door het beeld, de vereniging van het Nederlands (oh yeah...), journalisten die steeds meer onder druk staan en regelmatig geconfronteerd worden met juridische aanvallen, het

doorgedreven narcisme van bloggers en influencers, BVs die gemaakt en gekraakt worden... Never a dull moment? Zelf kreeg ik ooit een claim van een astronomisch bedrag in mijn bus omdat ik (terecht bleek achteraf) vermeld had dat een bepaalde onderneming veroordeeld was voor het onterecht beweren dat hun producten bepaalde eigenschappen hadden. Einde van deze affaire? De onderneming kreeg een jaar lang gratis publiciteit in het blad en ik kon op zoek naar een nieuwe job...

Toch overdoen?

Omdat het moeilijk is als freelancer om financieel je hoofd boven water te houden, maakte ik enkele werk uitstapjes in het bedrijfsleven terwijl ik verder bleef freelancen. De farmaceutica, de dienstensector, de logistiek... Elke nieuwe job was een leerschool. Omkijkend zie ik dat ondanks Pc's en internet de communicatie in veel bedrijven te wensen overlaat en veel werknemers nauwelijks boven blijven in de stroom van vaak nutteloze mailtjes, nieuwsbrieven, instructies... Over-informatie? Of durven wij geremde Vlamingen niet openlijk uitkomen voor onze mening en zeggen we niet wat we denken? Zoals een Engelse collega zei: "Vlamingen laten nooit het achterste van hun tong zien..." Is er hier nog werk aan de winkel in onze scholen waar kinderen moeten leren om openlijk te communiceren? Onder vier ogen en niet via TikTok filmpjes, sms taal of Instagram? Ik beseft ook dat je als journalist bij eender wat je doet altijd een kritische bril op hebt en totaal anders naar de dingen kijkt dan de collega's die al jaren in hetzelfde bedrijf werken en niets in vraag (durven?) stellen. Eens een journalist, altijd een journalist?

De jobmarkt voor journalisten wordt steeds kleiner, en soms is het belangrijker wie je kent dan wat je kent. Toen ik ooit afgewezen werd voor een job in de journalistiek die me op het lijf geschreven was en ik later hoorde dat ik afgewezen was omdat ik "té moeilijk was", zei een oudere collega tegen mij: zie dat als een compliment, er is toch niets beters dan een moeilijke journalist? Liever lekker moeilijk? Op wereldvlak zien we in heel veel landen dat journalist zijn nog steeds een risicovol beroep is en dat jaarlijks heel wat dappere collega's het leven laten omdat ze opstaan voor de juiste informatie en het doorspelen daarvan. Als we onszelf de vraag stellen hoe onze democratie eruit zou zien zonder journalisten, zonder media met de juiste verslaggeving, kunnen we alleen maar besluiten dat journalisten broodnodig en zelfs onmisbaar zijn. Als waakhonden van de democratie. Als missionarissen van het Grote Gelijk... Ook al zijn we vaak loslopend wild met weinig of geen bescherming. Of we nu rapporteren over onverantwoorde uitgaven van onze regeringen, over schandalen of over nieuwe duurzame oplossingen: het woord leeft en blijft. Altijd.

Chris Rachel Spatz

Chris Rachel Spatz reist de wereld rond om in Joodse voetsporen te lopen en daarvan te getuigen in het magazine Joods Actueel. Eerder schreef ze de reisgidsen 100 X Parijs en 100 X Praag voor uitgeverij Lannoo. Ze geeft ook voordrachten over haar reizen. Dit sluit aan bij jaren actief te zijn geweest als reisbegeleidster, na een vroegere carrière in het onderwijs. Voor boekrecensies reist ze vaak beschreven locaties na, wat een extra dimensie toevoegt aan het verslag. Ze is een culturele zwerfkat vooral gefocust op historische achtergronden. Daarvan getuigen de artikels op de Nederlandse site Historiek.

Kafka's as in de Mezquita

Mijn covidwinter begint op 2 januari 2021; reizen is dan nog toegestaan. Wanneer echter in Portugal de restricties strenger worden dan in België, wijk ik uit naar Spanje. In Córdoba heeft enkel wie 'ter misse gaat' een vrijgeleide om de Mezquita te betreden. Dus ga ik naar de mis.

Christenen veroverden Córdoba op de moslims in 1236. Onze in Gent geboren Karel V gaf in 1523 zijn fiat aan de bisschop van Córdoba om een hap uit de Moorse taart te snijden en in het hart van de moskee een kathedraal te planten. Van de 1200 zuilen werden er 400 opgeofferd. Oorspronkelijk stond op die plek een kerkgebouw, in de achtste eeuw vervangen

door een moskee. Zuilen van nabijgelegen Romeinse villa's werden daarvoor gebruikt. Ze waren echter te klein om de juiste hoogte te bekomen. Dan maar twee bogen boven elkaar gezet; wat juist het unieke aspect aan het huidige gebouw verleent.

Ik loop moederziel alleen door het woud van zuilen. Acht vrome zielen bevolken de bidbanken. Twee immense, pronkerige orgels zwijgen. Een priester, aspirant veronderstel ik aan zijn witte albe en jeugdige leeftijd te zien, bespeelt een doordeweeks orgeltje. Koperpoetsers doen hun best aan de blinkende koorafsluiting. Lange, ranke kaarsen branden. Twee stokoude nonnetjes waggelen gelijk eenden naar binnen. Er duiken almaar meer priesters op van tussen de zuilen. In groot ornaat: twee tonen paars, korte cape, lange cape, daaronder brede wit-kanten boord, kazuifel en een bonnet met pomponnetje. Hun mondkapje vloekt met hun eerbiedwaardige gewaden. De gemiddelde leeftijd ligt hoog net zoals de omtrek van hun buiken. De priester met de stevigste embonpoint begroet het handvol aanwezigen. De klokken luiden, de mis begint. Nog meer priesters, met het kruis op kop, stappen in stoet naar het tabernakel. Er zijn nu meer geestelijken dan kerkgangers. Gezang afwisselend in het Latijn en in het Spaans. De jonge voorzanger heeft een prachtige stem. Na een tijdje gaat een priester in een biechtstoel zitten. Een dame schuifelt erheen.

Snuifje as van Kafka in muil van Lucas' stier

Biechtvader en boeteling zijn voor iedereen zichtbaar. Dat alleen al is een deel van de penitentie. Ik word afgeleid door alle mooie details in de architectuur. De uitgesneden hap is goed zichtbaar. Links en rechts van de kathedraalruimte profileren zich dubbele rijen bogen van de vroegere moskee. Mijn neus is geprikkeld door de vele wierook; ik neem mijn zakdoek. In mijn handtas voel ik ook het ronde doosje met wat as van mijn hondje Kafka. Al jaren strooi ik tijdens mijn reizen een snuifje as uit op de meest memorabele plekken. Mijn fantasie neemt het over van mijn godsvrucht terwijl ik een strategie uitdokter om die snode daad uit te voeren, buiten het gezichtsveld van de wachters. Even bij de les blijven. Net voor de consecratie ontsmet de priester die de mis opdraagt de handen. Voor de uitreiking van de hostie wordt hem een mondkapje op een zilveren schoteltje aangereikt. Ondertussen zoek ik een plekje dat bereikbaar en niet te ongepast is om morgen mijn plan tot uitvoering te brengen. Mijn oog valt op de open muil van de die-

renkop net onder de linkse fraai beeldhouwde preekstoel. Het is een stier, symbolische voorstelling van de evangelist Lucas. Als dit beest er mag staan, dan zal een vleugje as van Kafka het niet ontwijden. De volgende dag ben ik tijdig op post. Ook nu weer meer priesters dan gelovigen. Wel verdwijnen gaandeweg de mis de helft van hen tussen de zuilen. Raar. Plasnood? Na de mis volgen nog gebeden en lofzangen. Ik onderga het allemaal; de laatste gezangen met een snuifje as tussen de vingers. Na het kruisteken schuifel ik tot aan de dierenkop. Ik leg mijn hand op de open muil en drop het vleugje as erin. Ik probeer alsnog een foto van mijn hand te nemen maar op dat eigenste moment weigert mijn smartphone. Ineens is de batterij leeg. Alsof de hemel die heeft leeggezogen omwille van mijn vrijpostigheid. Mea culpa en als dat niet volstaat is daar nog altijd de biechtstoel.

PS Mijn covidwinter in het buitenland eindigde op...
8 mei 2021.

Fank Gijsel

NIEUW
LID

Op de schreve

Als regiocorrespondent uit Sluis werd ik op voordracht van Carlo Ultee lid van de Vlaamse Journalisten Vereniging. “Een club met enthousiaste mensen, echt iets voor jou”, klonk het. En daar bleek geen woord van gelogen!

Zeeuws-Vlaanderen, een landje apart

Bouwjaar 1950, geboren in Eede onder de naam Frank Gijsel, op een boogscheut van de grens. Op de schreve, zegt men hier. Met het ene been in Vlaanderen, met het andere in Nederland. Het omrekenen van de Belgische frank naar de Nederlandse gulden was decennialang dagelijkse kost. Zeker voor onze bankiers, die de Belgen en het zwarte geld graag zagen komen. De plaatselijke restaurateurs, drogisten én sekshopuitbaters voeren er wel bij. In een veel verder verleden waren we hier in de ban van de kat- en muisspelletjes tussen douaniers en gewiekste botersmokkelaars. De zwarte ruiter en zijn kornuiten maakten de streek onveilig.

Een landje apart, zeggen we in Zeeuws-Vlaanderen. En daar is eigenlijk geen woord van gelogen.

Als broekventje reed ik op mijn fietsje de grens over om mijn zakgeld op te maken aan snoepgoed. Vlaams

lekkers. De spekjes, zwarte rekkers en sneeuwballen – wie kent ze nog? – vielen in de smaak. De misselijkheid naderhand nam ik er graag bij.

Van opstellen naar journalistiek

Een aanzienlijk deel van onze jeugd geniet zijn middelbaar onderwijs in Maldegem, Knokke of Brugge. Ik bleef honkvast en trapte de twaalf kilometer naar het nabijgelegen Oostburg. Erna volgde de lerarenopleiding in Noord-Brabant, opnieuw niet zo ver van de landsgrens.

Het schrijven van opstellen had mijn voorkeur, de kiem voor mijn latere journalistieke werk. In 1971 ging ik als leraar aan de slag en later als directeur in de plaatselijke lagere school in Sluis. De liefde voor het schrijven was een constante.

Freelance opent een hele wereld

Freelancen voor de Provinciale Zeeuwse Courant opende een andere wereld. Nieuwe mensen, nieuwe plekken. Van een verslag over het Belgische voetbal tot gemeenteraadsvergaderingen. Van een interview met een biersommelier op de Brugse Markt tot het bijwonen van een persconferentie met de voorzitter van het Nederlandse parlement. Herinneringen die ik koester..

Ik sloeg mijn vleugels uit, uiteraard over de grens. Een pagina over Zeeuws-Vlaams nieuws in het Brugsch Handelsblad, artikelen in het Oostkust Magazine, een rubriek in de Zwinkrant: ik ervoer hoe onze beide landsdelen verweven zijn. Het leidde tot een boekje: 'Only Staf', een verzameling straffe verhalen uit de Zwinstreek.

Inmiddels geniet ik van 'mijn tweede leven' en zet mij als Sluis' gemeenteraadslid in voor de belangen van mijn streekgenoten. Het schrijven staat op een lager pitje. Voorlopig toch, want na de verkiezingen die volgend jaar maart op stapel staan, zwaai ik af. En is er weer tijd voor mijn passie: het schrijven over mijn geliefde regio.

Mochten jullie ooit in Sluis komen, geef gerust een belletje. Ik vertel je graag over onze rijke historie! En over onze binding met Vlaanderen.

Zicht op Sluis

Jean-Pierre Goossens

NIEUW
LID

Jean Pierre Goossens: hoe je met een uit de hand gelopen passie je doel bereikt

Geboren in 1954 en zeer vroeg gepassioneerd voor het schrijven. Een tijdschrift was voor mij steeds een beleving, de lay-out, de teksten, kortom, de manier om een verhaal te schetsen, iemand voor te stellen. De fotografie speelde hier een heel belangrijke rol, vrij vlug had ik samen met een vriend een klein tijdschriftje uitgebracht (oplage 25 exemplaren) voor de jongens en meisjes uit de buurt. Daar hoorde uiteraard ook een affiche bij, en met bescheiden middelen en mogelijkheden werd dit gereproduceerd.

Door mijn beroepsmatige bezigheid kreeg ik de gelegenheid om brochures en tijdschriften samen te stellen (in grote exemplaren), dit in samenwerking met een gekende Gentse drukkerij. Met een fotocamera onder de arm was de ambitie om de teksten op te fleuren en het verhaal boeiender en aantrekkelijker te maken.

Van analoog naar digitaal

Toen nog alles analoog verliep, had ik mijn eigen donkere kamer, al vlug wisten jeugdverenigingen de weg naar die donkere kamer te vinden. Vele fotoreportages werden geboren, uren in de donkere kamer

vertoevend om de geschikte foto te selecteren en af te drukken op fotografisch gevoelig papier.

De digitale wereld opende vele mogelijkheden om lay-outs op het scherm te creëren.

De waaier van softwareprogramma's maakte het mogelijk om op je scherm een tijdschrift in elkaar te knutselen, je foto's te bewerken en het beeld te geven dat je in gedachten hebt.

Van stilstaand naar bewegend beeld

De overstap naar bewegend beeld was vlug gezet: een eerste bescheiden filmcamera werd een feit, alleen te weinig tijd om er voluit voor te gaan, monteren kost immers tijd. Een verhaal brengen met bewegende beelden, werd een nieuwe uitdaging, met de nodige zelfstudie, van zowel het filmcamera materiaal als de tools nodig om een film te monteren en te voorzien van teksten en muziek.

Naast het idee om live-interviews te brengen via sociale media voor o.a. regionale radio was de ambitie om het verhaal ook zelf tot bij de mensen te brengen. Hiervoor kan je sociale media gebruiken, een vluchtig medium als je het mij vraagt, daarom richtte ik zelf de website op: www.gentinbeeld.gent. Tegelijkertijd zou dit een minifilm archief worden van activiteiten in het Gentse.

Een eigen website: Gentinbeeld.be

Deze site wordt goed bekeken, deels door de naam, deels door het gebeuren dat dicht bij de mensen ligt. Met enkele vrienden/collega's met liefde voor de film, kunnen we kleine evenementen in en rond de stad in beeld brengen. Dit was trouwen het uitgangspunt om de onderneming te starten. Er is in Gent heel veel te doen, er zijn heel veel prachtige initiatieven en in de mate van onze middelen willen we dit onder de publieke aandacht brengen. Wat ook een opsteker blijkt en gewaardeerd wordt door de organisatoren of de geïnterviewde.

De Corona periode noodzaakte ons om andere paden te bewandelen. Met enige zelfstudie in de streaming wereld en de nodige investering, kon ik de site voeden met nieuwe verhalen of interviews. Toneelgezelschappen bleken hier nood aan te hebben, afstand-toneel brengen en voorlees sessies opnemen en monteren voor verspreiding onder de toneelliefhebbers. Debatten via de life-stream deed hier zijn intrede.

Kennis opdoen en doorgeven

De Corona periode was de uitgelezen periode om me verder te verdiepen in de film en animatie software. Je ontdekt er eindeloze mogelijkheden. Naast dit alles heb ik talloze online educatie gegeven voor gebruik van software en montage technieken. Deze sessies waren dubbel, je geeft maar krijgt ook veel terug, je leert kijken door de ogen van een andere... dit heeft voor mij veel waarde om de eigen producties vorm te geven. Het is bij het interviewen

altijd wat peilen naar de gedachtengang en visie van een ander.

Zo zie je dat je via een uit de hand gelopen hobby en passie uiteindelijk je doel bereikt.

Anne Tilmont

Ik werd lid als werkstudentje bij het Grafisch Esperanto Centrum... Ik ben nu bijna 66, dus ik verwacht eerstdaags mijn Gouden Horloge! Als senior VJV-garde koester ik veel mooie momenten, van heuse paleisrevoluties tot knus gekeuvel en een intens intermezzo bij de erkenningscommissie. Waar ons aller Hilde Van Gool de lijvige dossiers tot in de puntjes had voorbereid. Onze eeuwige dank! Ik hield er vriendschappen aan over. Tof, als eenzaam ploeterende freelancer om zich gesteund te voelen door collega's.

Overpeinzingen over Covid, communicatie en ethiek

Een unieke studiereis in Londen met twee kanjers van BRT-journalisten, als VUB-studente Massacomunicatie, gaf mijn loopbaan vorm en bracht me een gezonde dosis scepsis bij. PR bureau Burston & Marsteller - wereldtop! - deed ons toen in een Case Study haarfijn en trots uit de doeken hoe ze cholesterolmargarine *Flora* aan de medici sleten na twee wetenschappelijke onderzoekjes. De snoepreisjes, het bespelen van echtgenotes, enzovoort. ik ben dat nooit vergeten, kocht nooit meer Becel en koos er ook als copywriter voor om nimmer te liegen en dat was soms geen sinecure. Ik ruik professionele manipulatie van ver en vind helaas die toon te vaak terug in veel pro- en contradiscours rondom Covid. (goog-

len naar "Van Ranst Mexicaanse griep Chatham House Londen 2019" maakt dat duidelijk). Daarvan word ik koud.

Referentiekaders weg, onzekerheid troef

Dit grondig disruptief jaar brak sociologisch gezien vertrouwde referentiekaders af. Zekerheden moeten worden heropgebouwd. Dat is oncomfortabel, maar ook leerzaam. Zelf werd ik door een heel brede opleiding en loopbaan alert voor 'statistische redeneringen' en extrapolaties op kleuterniveau en *Hineininterpretieren* rondom Covid. Appelen met peren vergelijken, geen zicht op korte en (middel) lange termijn, vertekende vormgeving qua kleur en schaal van grafieken, amper vergelijking qua effect van 'best practices', verwarring correlatie/causaliteit, in België amper vijfhonderd vrije intensieve bedden. Elk positief nieuwtje gevolgd door het woordje *maar*, extreme censuur tegen elke andersdenkende, fluks neergezet als *randdebiel*, lockdowns leidend tot hongersnood en zelfmoord (België staat op de tweede plek in de EU ranking). Een journalist die 'bewijst' dat Covid geen griep of influenza is - terwijl ons aller experts zelve het toch echt griep noemen.

En vooral: 'De Wetenschap' gepresenteerd als onwrikbaar en eensgezind betonblok. Echo's in strijd met (veel!) precedenteren en artikels uit de Groene,

de TIJD, EOS of zelfs de vroegere Speurgids over het Vlaamse Wetenschapslandschap. Goed gedocumenteerd onderzoek dat de intense verstrengeling aanklaagt van de industrie met research.

Niets van die nuances, van die gezonde twijfel, sijnpen nog door in de media. Ik kijk ernaar en verwonder me... en ben eigenlijk erg blij dat het geen ebola is.

Over Natte Voeten of Droge Voeten: kleinschalige resilience rond wateroverlast is dringend aan de orde

De politicus die nog durft te beweren dat “deze overstromingen uniek waren en dat men voor de komende 50/100/400 jaar gerust is”, verdient een pak voor de broek. Een uniek document van journalist Keimeul toont o.a. tot waar de kerkpoort van Seraing al ooit overstroomde. Alles blijft herkenbaar: de genegeerde voortekenen, de discussies tussen de gewesten, het kinderachtige ambtelijke bekvechten over verantwoordelijkheid, hartverwarmende solidariteit in contrast met de traagheid van opruimingswerken en heropbouw.

Basisactie nodig - en dringend ook

Na de extreme overstromingswinter '10/11 in mijn regio wou ik kleinschalige en betaalbare *tips & tricks* delen die waterschade inperken: preventie en know how milderden veel ellende. Ondergetekende

bron Ihoes / Aide - dossier Keimeul

was ambitieus en wou een soort Brits Flood Forum uitbouwen met zijn expo's, acties en Blue Pages. Het mocht niet zijn. De inertie van veel ambtelijke niveaus bleek te groot en ik moest het laten vallen. Na de recente drama's kan ik het echter niet laten. Dat boek komt er toch. Vol praktische tips voor, tijdens en na de wateroverlast. Gelzakken, wateralarmpjes, stickers voor lekken in natte muren, haken en ogen, planken die niet krom trekken en anekdotes over de miserie na nattigheid in huis.

Ook uw bad en dakgoot kunnen overlopen... en als uw gemeente vaak natte voeten heeft, stuur ze me door om voorin te tekenen op een paar duizend boekskes. Dank!

Op eenvoudige vraag mail ik u mijn synopsis vol kleinschalige tips: anne@esperanto.be. P.S.: Wie internationale dossiers zoekt over de brede problematiek (gratis!): kijk even op Aquobex.com ('Research' & 'Case Studies').

Myriam Van den Putte

NIEUW
LID

Een late roeping...

Het klinkt als een cliché, maar als tiener had ik al wilde fantasieën om later 'het nieuws' te verslaan als journalist. Het is een late roeping geworden. Na mijn studies als vertaler-tolk leidde mijn carrière langs heel andere wegen, van de maritieme sector, een eigen speelgoedzaak en een gastronomisch restaurant uiteindelijk toch tot mijn lang gekoesterde droom.

Ik was de 40 al gepasseerd, toen ik na een wedstrijd bij een culinair vaktijdschrift mijn eerste journalistieke stappen mocht zetten. Van een droomcarrière gesproken: mijn passie voor het culinaire combineren met mijn journalistendebut, waarbij ik sterrenchefs in Parijse toprestaurants mocht interviewen!

Wat overbleef zijn herinneringen en enkele vergeelde kiekjes. Wat nooit veranderde was de stress, de deadline die als een hongerige, hijgende hollenbeer achter elke journalist aanholt.

Start als freelance journalist: de aanslagen in Parijs

Terwijl de meeste mensen dan al denken aan uitbol-len, zocht ik als 55-plusser een nieuwe professionele uitdaging, toen ik van Antwerpen naar Koksijde verkaste. Een spontane sollicitatie leidde tot een

freelance samenwerking met een provinciale krant. Mijn startdatum was... de dag van de aanslagen in Parijs in november 2015. Een kantelpunt voor Frankrijk, voor onze samenleving, maar ook voor mezelf. Mijn leven werd boeiender met de dag. In een vlug tempo kreeg ik een snelcursus West-Vlaams, leerde ik als aangespoelde het socio-culturele en economische leven kennen, volgde ik het politieke reilen en zeilen op de voet en breidde mijn netwerk zich uit als nooit voordien. Wat leerde ik geweldige mensen kennen in die enkele jaren! Deze provincie bulkt van het talent: in de scholen ontdekte ik jonge uitvinders die prijzen wegkaapten, muzikale fenomenen, jonge en minder jonge debuterende auteurs, mensen met een groot hart die projecten op touw zetten voor minderbedeelden, mensen met een beperking, mensen die uit de boot vallen in onze maatschappij en nog meer. In mijn eigen gemeente leerde ik alle garnalvissers te paard kennen: een uitstervend ras dat gelukkig werd uitgeroepen tot immaterieel cultureel Unesco-werelderfgoed. Alleen vond ik het jammer dat ik me altijd moest beperken tot het regionale nieuws. Mijn interesse reikt immens veel verder. Dat kon ik gelukkig compenseren met onderzoeksjournalistiek voor een universitair kenniscentrum en voor diverse magazines. Daarvoor kreeg ik ook meer tijd dan voor de soms frustrerende krappe deadlines voor een krant.

interview met de Litouwer Virginijus Sinkevičius, Eurocommissaris voor Milieu, Oceanen en Visserijbeleid, die erg geïnteresseerd is in het immateriële culturele Unesco-werelderfgoed van Oostduinkerkse garnalvissers te paard.

Corona haalde het beste en het slechtste in mensen naar boven

Hoewel je soms jezelf al schrijvende vrijwillig opsluit in een lockdown, werd de hele wereld ineens geconfronteerd met een keiharde verplichte corona-lockdown. Van schrijversblok heb ik nooit last gehad, maar waarover moest ik nog schrijven als alle activiteiten en evenementen werden afgelast? Het bleek geen probleem. Ook in nooit geziene moeilij-

ke omstandigheden kent de creativiteit van mensen geen grenzen. Ze stampten solidariteitsacties uit de grond en zochten manieren om eenzaam een hart onder de riem te steken. Een student printte in zijn eentje duizenden 3D-faceshields voor de zorgsector, scholen en hulpverleners. Zwaar getroffen horecaondernemers brachten gratis comfortfood naar zorginstellingen. Anderen deden vooral aan zelfbeklag en laptten de coronamaatregelen aan hun laars. Genoeg stof om over te schrijven!

Walter Van den Branden

BART TOMMELEIN – Lijden en leiden in covidtijden

Op 30 september werd in Oostende het boek 'BART TOMMELEIN – Lijden en leiden in covidtijden' van Walter Van den Branden (*) voorgesteld aan de pers.

Precies anderhalf jaar na zijn coronabesmetting gaat burgemeester Bart Tommelein in gesprek over lijden, leiderschap en (crisis)management tijdens deze ongeziene gezondheids crisis. Het resultaat is een onthullende terugblik op een van de meest complexe uitdagingen van zijn politieke loopbaan waarin deze Vlaamse politicus elke dag paraat stond om als burgemeester verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn Oostende.

Walter Van den Branden: 'Na de voorstelling eind vorig jaar van mijn boek 'AANGESPOELD... in Oostende' waarvoor burgemeester Bart Tommelein het voorwoord schreef, was hij zeer enthousiast over deze publicatie. Hij vond het wervend voor zijn stad. Het boek wordt intussen gratis aangeboden aan alle nieuwe inwoners van Oostende. Na afloop van de presentatie van het boek vroeg hij me: 'En, wat wordt het volgende?'. Schertsend antwoordde ik toen: 'Uw memoires?'.

Voor zijn memoires was het blijkbaar nog iets te vroeg. Toch rijpte geleidelijk het idee om iets te doen met zijn ervaringen als kustburgemeester gedurende de coronaperiode. We kwamen overeen dat ik aan de hand van ongeveer 20 uren diepte-interviews een chronologisch verhaal zou brengen van zijn coronaherinneringen. Het resultaat is zijn ongecensuurde kijk op zijn wedervaren, met ups en downs

© Wim Dezutter

gedurende anderhalf jaar coronamiserie. Hierin ont-
hult hij onder meer dat je nooit voor iedereen goed
kan doen en dat versoepelen meestal moeilijker is
dan verstrengen. Daar bovenop is er dan nog de min-
derheid die het verknoeit voor de meerderheid en de
oeverloze discussies met de andere kustburgemees-
ters, de gouverneur van West-Vlaanderen, de hogere
overheid en de NMBS. Die laatste bleef in volle lock-
down-periode, overvolle treinen met gebruikers van
gratis treintickets naar Oostende sturen. Opvallende
anekdotes zijn terug te vinden in de beschrijving van
het coronakapsel van Bart Tommelein, het verschijn-
sel vaccinatiejijd en de onrustwekkende toename
aan *beroepsverklidders*.

Het boek telt 160 pagina's. Omwille van de lees-
baarheid is het opgesplitst in chronologisch weer-
gegeven items rond een specifiek thema, anekdote
of markante passage uit het hele coronaverhaal.
Om deze soms zwaarwichtige lectuur enigszins op
te vrolijken, werden meer dan twintig thematische
coronacartoons van de Oostendse kunstenaar Willy
Bosschem in het boek opgenomen.

© Wim Dezutter

**BART TOMMELEIN- Lijden en leiden in
covidtijden, Walter Van den Branden,
Uitgeverij Bitbook.be, Brussel, 2021,
160 pagina's,
ISBN 9789464077087, € 20,-.**

Bio:

*Walter Van den Branden (1947);
gewezen docent audiovisuele com-
municatie aan de Plantijn Ho-
ogeschool in Antwerpen (nu AP
Hogeschool) zette zijn eerste journa-
listieke stappen met een wekelijkse
audio-video rubriek in Gazet van Ant-
werpen. Van 2009 tot 2016 was hij
voorzitter van de Vlaamse Journalisten
Vereniging (VJV). Tot op vandaag is hij
nog steeds betrokken bij de redactie
van een aantal lifestyle-magazines.*

Harry Van Hest

'Ik vertrouw niemand!'

Wat is het budget ?

In de vorige editie van dit jaarboek heb ik al mogen meegeven hoe ik eigenlijk door een samenloop van omstandigheden in het Stadhuis van Antwerpen 'plots' journalist werd. Uiteraard ging daar een verhaal aan vooraf.

Mijn 'openbaar leven' begon namelijk bij uitgeverij Roularta. De toenmalige directeur voor Roularta-Antwerpen, de heer Jean François Cleeren zal ik mijn leven lang dankbaar blijven. Dit omdat hij mij, een a.h.w. net afgestudeerde student zonder noemenswaardig diploma, zijn volste vertrouwen gaf,

Harry Van Hest en François Cleeren

Streekkrant
Naamkaartje
Harry Promotie

om die op dat moment explosief groeiende uitgeverij te vertegenwoordigen.

Mijn eerste werkdag begon bij hem in zijn kantoor erg diep in de Nationalestraat nr 51, schuin tegenover de collega's van De Gazet van Antwerpen. Hier gaf hij mij een stapeltje businesskaartjes ('met zelfs mijn eigen naam er op!') én de sleutels van 'mijn' bedrijfswagen(tje). Nu voelde ik mij pas écht iemand!

Vanaf nu was het mijn taak om de bladen van 'onze' uitgeverij te 'promoten'. **Hoe en waar**, dat was aan mij om dat creatief uit te zoeken en vooral dat zag ik helemaal zitten ! Dus vroeg ik hem: **'en wat is het budget waarover ik beschik?'** Waarop hij laconiek antwoordde **'daar is geen budget voor!'**

En het werkte !

Onmiddellijk keek ik rond om de verborgen camera te zoeken, maar neen hij meende het. Hetgeen 'mijnheer Cleeren' toen zei zou een groot deel van mijn verdere leven gaan bepalen.

Hij leerde mij nl. het volgende: 'Je krijgt geen budget, maar wel iets dat veel waardevoller is, nl. ruimte in onze publicaties'. Uiteraard was ik als 'bleuke' niet onmiddellijk mee, maar hij ging verder: 'Als je iets or-

ganiseert en je hebt hiervoor een zaal nodig, dan ga je naar zo'n zaaluitbater en je vraagt hem wat het kost om bv. één dag zijn zaal te huren en je vertelt hem dat wij dat dan niet met geld zullen vergoeden, maar met advertentieruimte in bv. de Streekkrant of Knack of Family Magazine. Hiermee kan hij dan bv. via een 'publi-reportage' zijn zalen promoten voor bruiloften of seizoens-diners aankondigen....

Heb je prijzen nodig voor een wedstrijd? Dan doe je hetzelfde met vb. een elektrozaak. En deze voorstellen doe je niet bij bestaande adverteerders, maar wel met potentiële nieuwe klanten-adverteerders'.

Dat was voor mij een heel nieuwe manier van denken. Een half uurtje later zat ik dan ook in mijn 'eigen' Datsunneke met het stapeltje naamkaartjes in mijn handen. En het sterke was, dat 'ruilen' werkte! Nu ja, niet zonder slag of stoot en het was ook keihard werken buiten de traditionele uren en geregeld in de weekends, maar dat had ik er graag voor over, ik had tenslotte mijn Datsunneke en kaartjes met mijn naam erop!

Zo organiseerden wij ooit in Romi Goldmuntz een modeshow waar wel 10 (!) verschillende modezaken aan meededen, een autozoektocht met een massa prijzen maar vooral met als eerste prijs een Mazda-auto, een kinderdag in obbejaanland met 1000 kinderen die vanuit Antwerpen vertrokken, etc. en dit allemaal 'in ruiling' en gratis voor onze lezers, die er nog een pak give-aways bovenop kregen!

Vertrouwen

Nu voor zo'n ruildeal, waar bv. een hele print-cam-

Datsun op de Meir (Foto Goorik)

pagne aan vasthing, wilden wij toch wel even keurig alles op papier hebben met een handtekening van de betrokken partijen.

Toen ik Mijnheer Cleeren vertelde dat ik dat toch elke keer spannend vond die 'closure', zo'n afsluiting van een overeenkomst met formele handtekeningen, vroeg hij waarom ik daar tegen aan hikte?

Ik legde in al mijn naïviteit uit dat het mij telkens zo'n gevoel gaf dat ik **de andere partij niet helemaal vertrouwde**.

Toen leerde hij mij het volgende: als de tegenpartij zou vragen 'wat is er, vertrouw jij mij niet?' antwoord dan heel simpel en direct: **'neen ik vertrouw eigenlijk niemand, ZELFS MIJZELF NIET'**.

Door jezelf erbij te betrekken maai je het gras van mogelijke tegenargumenten sowieso weg.

Ik hoef allicht niet te zeggen dat ook deze les mij niet alleen in mijn communicatieve carrière enorm heeft geholpen, maar zowel professioneel als privé heel wat deuren heeft geopend !

Wat duidelijk illustreert dat 'de perswereld' duidelijk meer is dan een artikeltje in een of ander medium!

Jempi Welkenhuyzen

Facebook: een smerige waarheid ?!

Facebook moest eerder dit jaar rake klappen incasseren. Achttien uur stroompanne waren goed voor een verlies van 7 miljard dollar of 5 procent daling van de aandelen. Tegelijkertijd bleek hoe afhankelijk de wereld geworden is van het netwerk: dit is het kanaal waarmee mensen communiceren en je content of reclame bereikt er vaak de meeste mensen. Daarom volgt in Amerika de Federal Trade Commission (FTC) met argusogen de ontwikkelingen rond monopolievorming. Vooral omdat Facebook data doorlinkt tussen Instagram en Whatsapp.

Omdat Facebook de afgelopen vier jaar constant onder vuur lag vanwege controverses en crisissen hebben Sheera Frenkel en Cecilia Kang (The New York Times) een lijvig boek geschreven dat ons een verhelderende inkijk geeft in het reilen en zeilen van Facebook. De auteurs baseren zich op meer dan 1000 gesprekken, veelal met anonieme bronnen uit vrees voor represailles. Maar de rode draad is duidelijk: Facebook, dat sinds kort Meta heet, hanteert alle mogelijke technieken om de concurrentie uit te schakelen en een monopolie uit te bouwen. Daarbij wordt de privacywet omzeild en gebeurt er bedrijfsespionage.

Uitgangspunt van oprichter Mark Zuckerberg blijft dat Facebook bedoeld is om mensen gratis met elkaar in contact te brengen. Zijn adagio is de vrijheid van meningsuiting. Intussen volgt het bedrijf via cookies en algoritmen de gebruikers om hen gepersonaliseerde advertenties te sturen. Daarbij blijft het gevecht rond de privacy een constant gegeven. Iets onschuldig als een item 'liken' zorgt ervoor dat Facebook weet of dit item succes heeft. Facebook ziet ook welke bezoekers de site bekijken, hoe lang en wanneer zij de site weer verlaten. Het weet dit zelfs van andere sites. Zo vergaart het kennis over het gedrag van de bezoekers.

Pas in 2010 kreeg de FTC toestemming om een onderzoek in te stellen. Deze overheidsinstantie beschermt de consument en handhaaft het mededingingsrecht door monopolistische praktijken van bedrijven te voorkomen. In 2016 kreeg Facebook te maken met lekken binnen het bedrijf omdat medewerkers het intern niet meer eens waren hoe Facebook omging

met de mensenrechten. Alsmar meer nepberichten slopen de pagina's binnen via nepaccounts. Dit had en heeft een grote invloed op het geestelijk en sociaal welzijn van (vooral) jonge mensen.

Geen protocol

Vermits Facebook geen sluitend protocol, noch draaiboek had om deze nepaccounts of hackers aan te pakken, maakten meteen ook politici hiervan gebruik om advertenties te plaatsen. Vaak bevatten die desinformatie, beschadiging, haatdragende taal en flagrante leugens. Niemand gaf meer geld uit aan Facebook dan Trump.

Er waren aanvankelijk ook geen factchecks. Daardoor kreeg Facebook het imago als zijnde onbetrouwbaar en ongenueanceerd, ook al deden Zuckerberg en co hun best de situatie te minimaliseren. Intussen groeide de actieve passieve desinformatie wereldwijd: na Amerika volgde ook inmenging uit conservatieve hoek in Turkije, Indonesië, Myanmar. Facebook wilde zich niet inmengen met die advertenties, want het was geen overheids-, noch inlichtingeninstelling, zo luidde het, die zich moeide in internationale betrekkingen. Meer nog, een zgn. witboek moest als opgepoetst rapport één en ander in de doofpot stoppen.

Intern bleven de discussies duren over de algemene voorwaarden, verplichte bescherming, van de privacy, het beleid. Moest men de hiërarchie volgen of breed communiceren naar de buitenwereld? Dit zorgde voor intriges, overplaatsingen en ontslagen bij de medewerkers. Maar bescherming van persoonlijke gevoelens en meningen werd nog altijd opgeofferd voor de commerce. En de algoritmen bleven bepalen

welke content een gebruiker het meest aansprak. Facebook blijft de grenzen opzoeken. Met telkens het standaard verweer: gebruikers hebben zelf controle over hun gegevens en datagebruik. Zo kan men bijvoorbeeld berichten rapporteren. Denk aan de actiegroep 'Kick Out Zwarte Piet'. Actievoerders in het 'zwartepieten'-debat rapporteerden bij Facebook bepaalde postings waardoor gebruikers voor bepaalde tijd werden geblokkeerd. Dat ondervond ondergetekende zelf aan den lijve. Niet alleen zijn eigen account werd geblokkeerd, ook die van de lokale berichten van een nationale krant, die aan mijn naam was gekoppeld. Via juridische weg kon dit worden recht gezet.

Dilemma

Het boek besluit: zelfs als Facebook de komende jaren een radicale transformatie doorvoert, zal die verandering waarschijnlijk niet van binnenuit komen. Daarvoor is het algoritme te machtig en te lucratief. En het platform is gebouwd op een fundamentele en wellicht onverzoenlijke tegenstrijdigheid: de missie om de samenleving te verbeteren door de mensen onderling te verbinden versus de drang van het bedrijf om daar winst mee te maken. "Dat is Facebooks dilemma en zijn smerige waarheid," aldus de auteurs.

"Een smerige waarheid – Facebooks gevecht om wereldheerschappij–" (Sheera Frenkel en Cecilia Kang) is uitgegeven bij Atlas Contact Amsterdam / Antwerpen in 2021 - Info: www.atlascontact.nl

Jempi Welkenhuyzen is freelance journalist. Hij schrijft voor binnen- en buitenlandse media rond kunst, cultuur en toerisme.

Guy Van Rysseghem

Duurzame glastuinbouw in Roeselare kreeg koninklijke aandacht.

In West-Vlaanderen realiseert men bijna 20 % van de omzet in de groententeelt, wat het tot de belangrijkste land- en tuinbouwprovincie van Vlaanderen maakt. De streek rond Roeselare verdient dan ook terecht de titel "moestuin van Europa". Een derde van alle diepvriesgroenten die in Europa verkocht worden, komt uit de streek. De plaatselijke REO Veiling, de tweede grootste groente- en fruitveiling van Vlaanderen, bevoorraadt een belangrijke afzetmarkt. Het is in deze omgeving dat het idee van "Agrotopia" ontstond. Een project uitgerust met de allernieuwste infrastructuur en technieken om de glastuinbouw nu en in de toekomst te kunnen ondersteunen op een duurzame manier.

Unieke dakserre, grootste van Europa

Met "Agrotopia" opende Inagro de grootste dakserre van Europa voor onderzoek in hydrocultuur. Bij hydroteelt komt er geen morzel grond aan te pas. Het biedt de mogelijkheid om kwaliteitsvolle gewassen te telen en de milieu-impact te verminderen. Voor telers helpt het om de huidige uitdagingen in efficiënte teeltpraktijken, circulair waterverbruik en gewasbescherming aan te gaan. Het levert ook

levert voordelen op, zoals een hogere opbrengst en ergonomie (betere werkomstandigheden).

De serre werd geplaatst op het dak van de kistenloods van REO Veiling aan de rand van de stad Roeselare. Meteen een mooie kans om de mogelijkheden van professionele urban farming te onderzoeken. Inagro onderzoekers willen de kennis die ze zo verzamelen, vertalen in toepassingen die voor de volledige glastuinbouwsector bruikbaar zijn, ook de klassieke tuinbouw.

Koninklijk bezoek

Woensdag 29 september 2021 bracht Koning Filip een bezoek aan Agrotopia, waar hij verwelkomd werd door Inagro directeur Mia Demeulemeester, samen met provinciegouverneur Carl Decaluwé, Roeselaars burgemeester Kris Declercq. Na het bezoek aan de serre nam koning Filip deel aan een workshop voor scholen. En ook op de wetenschapsshow over duurzame tuinbouw en voedsel ontbrak hij niet. "We zijn zeer blij dat de koning zoveel interesse toonde voor ons onderzoek naar duurzame glastuinbouw en innovatieve stadstuinbouw" zei afgevaardigd bestuurder Mia Demeulemeester van Inagro achteraf.

Jacques Allard

A daylight museum

Nadat het in 2003 een internationale wedstrijd won in opdracht van de Vlaamse Overheid, heeft het Nederlandse architectenbureau KAAN Architecten intensief gewerkt aan het complexe masterplan, de renovatie en de uitbreiding van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen (België), ook wel bekend als KMSKA (Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen). Een werk dat hedendaagse allure geeft aan een glorieuze, over het hoofd geziene schoonheid van de 19e eeuw.

© Stijn Bollaert

© Mediamixer

© Stijn Bollaert

Het museum, dat boven de overblijfselen van de 16e-eeuwse citadel uitsteekt en verweven is met het opmerkelijke stervormige stedelijke weefsel, werd oorspronkelijk in de 19e eeuw ontworpen door architecten Jacob Winders en Frans van Dyck. In 1890 ging het open voor het publiek.

De uitbreiding bestaat naast de krachtige historische structuur zonder het monumentale karakter ervan te verzwakken. Een van de meest onverschrokken initiatieven van de architecten was om de uitbreiding van het museum volledig te verbergen binnen de bestaande binnenstructuur - de

nieuwe toevoeging is van buitenaf niet zichtbaar.

Opvallend aan de renovatie is ook de 5,5 x 9 meter grote draaibare wand op de eerste verdieping die kan draaien om logistieke stromen te vergemakkelijken en kunstwerken of grote objecten toegang te geven tot de brede kunstlift.

De beleving is nooit voorspelbaar en toch altijd in balans: beide routes zijn uitdagend en ontworpen om de kunst te dienen.

Verschenen in Archinews nr. 54 van 2021.

© Stijn Bollaert

Hillaert en Vandewoude

Luc Hillaert en Kaat Vandewouden richten samen Country versus Country op

Mijn naam is Luc Hillaert en samen met mijn levensgezellin Kaat Vandewoude brengen we maandelijks een magazine uit over onze passie. “Country versus Country” is de naam van ons blad en doel van het magazine is om country muziek in België en Nederland op de kaart te zetten.

Meer dan muziek alleen

Onlangs stelde iemand ons de vraag: “Waar staat Country versus Country voor”? Muziek is slechts een excuus. Country versus Country gaat over mensen, over het creëren van gemeenschap en het verspreiden van kennis, wijsheid en begrip door en van muziek en muzikale discussies. Diezelfde filosofieën en de benadering van persoonlijke meningen kunnen naar andere sectoren van het leven worden gebracht: beeldende kunst, theater, voedsel, enzovoort.

Muziek is toevallig onze passie en ons doel is om de wortels van country- en rootsmuziek en zijn mensen te behouden en vooruit te stellen. Vechten voor de zuiverheid van het genre en zorgen voor evenwicht en eerlijkheid binnen zijn focus en rangen maar ook op het benadrukken van talent en voor het vestigen van de vrijheid van de individuele artiest.

Country-cultuur breder verspreiden

We werken altijd aan het verbreden van muzikale en culturele mogelijkheden, zowel op persoonlijk niveau, als van lezers en luisteraars door alle verschillende elementen, scènes en perspectieven te bereiken die onder de brede paraplu van countrymuziek vallen. Het stimuleren van de uitwisseling van verschillende en afwijkende ideeën en standpunten is een van ons stokpaardjes.

Via ons blad zorgen we ervoor dat artiesten die zich profileren in deze muziektak kenbaar worden voor organisatoren van festivals in binnen- en buitenland. Er wordt echt rekening gehouden met wie en waarover we schrijven en wanneer we zien dat een organisator een artiest oppikt dan vinden we dat leuk en geeft het weer voldoening om verder te gaan.

VJV opent deuren

We hebben geen studies gedaan om journalistiek te doen maar het is gegroeid uit een interesse voor de Nederlandse taal en countrymuziek. Ikzelf hou mij vooral bezig met fotografie en de lay-out van ons blad, Kaat zorgt voor de interviews en de contacten met artiesten en organisatoren.

Omdat wij het voorrecht hebben ons kenbaar te maken lid te zijn van de Vlaamse Journalisten Vereniging gaan deuren makkelijker open en krij-

gen we de kans om ook internationale artiesten te bereiken. The Good Brothers, Emmylou Harris, Martha Fields, Heather Myles zijn slechts enkelen die we mochten ontmoeten en interviewen waaruit ook vriendschappen zijn ontstaan. We waren enorm blij dat we mochten toetreden tot de Vlaamse Journalisten Vereniging en we dragen met trots onze verkregen perskaart!

Journalistiek is voor ons de grote toegangspoort om countrymuziek kenbaar te maken en stilaan een plaats te veroveren bij de radio's en festivals. Countrymuziek omschrijven is een uitdaging want het is niet enkel muziek maar een "Way of Life" en eenmaal in de ban slorpt het je helemaal op. Deze muziekstijl is aan een grote opmars bezig in Vlaanderen en we zien ook een nieuwe generatie die zich ontpopt in dit genre en dat kunnen we enkel toejuichen.

Pandemie als spelbreker

Ondanks de pandemie bleven we een magazine uitbrengen mits enkele aanpassingen. Live interviews maken was immers uit den boze dus verliep alles merendeels via email. Dat laatste was niet aan Kaat besteed want ze miste de interactie en zelfs een video-call gaf geen voldoening en zorgde ervoor dat we dit jaar twee maanden geen blad gemaakt hebben. We hebben het geluk dat wij niet aan een uitgeverij verbonden zijn en onze abonnees dit goedkeurend toelieten want zij weten welke energie we

hierin steken. We hebben beiden een fulltime job naast het uitbrengen van dit magazine dus ons leven is soms wel hectisch maar het blijft leuk!

Country versus Country is ontstaan door artiesten en entiteiten die hebben geholpen ons op de rails te zetten, principes, oorzaken en onderwerpen die tot zijn populariteit hebben geleid. We groeien duurzaam door trouw te blijven aan onze principes in plaats van weg te dwalen voor succes op korte termijn. We maken ons geen zorgen over het perspectief van het hier en nu, we weten dat er fouten worden gemaakt en dat er goede en slechte momenten zullen zijn. Maar we proberen altijd ons best te doen en laten de geschiedenis het beoordelen.

VLAAMSE JOURNALISTEN VERENIGING
opent deuren

Wil je lid worden?
Scan de QR-code

www.vjv.vlaanderen